

КОГАТО БОГ ХОДЕШЕ ПО ЗЕМЯТА

Рик Джойнър

Първа част

АНДРЕЙ погледна направо в пронизителните очи на Йоан Кръстител, очаквайки отговора. Никога досега не го беше виждал такъв. Йоан беше най-емоционалния човек, когото някога е познавал, но сега изглеждаше някак разсеян, далечен. Накрая, Андрей го попита отново:

- Какво се случи при реката днес?

Кръстителят се обърна към него и рече:

- Извинявай. Какво каза?

Йоановите последователи никога преди не го бяха чували да говори така и това ги накара да се почувстват още по-неудобно.

Беше необичен ден. Нещо и страшно и объркващо беше станало тази сутрин и сега Йоан като че ли беше друг човек. Малко оставаше човек да помисли, че неговият голям огън е угаснал. Изведнъж стана внимателен, дори вежлив. Йоан никога не е бил преднамерено лош човек, но беше толкова ревностен, че потъпкваше чувствата на всеки около него. Сега той изглеждаше почти деликатен, макар и много разсеян.

Кой беше човека, когото ти кръсти тази сутрин? – Андрей продължи, по настояване на другите ученици – и чий син е той? Ние чухме глас, който каза, че това е неговия син, но не видяхме никого там, откъдето изглеждаше, че идва гласът. Виждаше се, че и ти го чуваш. Кой каза това? Никого не видяхме и никога не сме чували такъв глас.

Същата сутрин, по обичая си, Йоан проповядваше на хората. Докато неговите ученици кръщаваха. Тогава Йоан спря и започна да ги гледа. После изведнъж скочи и се приближи до един мъж в колоната, който търпеливо чакаше. Заради врявата на хората, много от които виеха от тежестта на греховете си, те не можаха да чуят какво каза Йоан на мъжа. После Йоан лично го кръсти.

Въпреки че Йоан оставяше учениците си да кръщават в повечето случаи, не рядко и той помагаше, така че и този случай не изглеждаше необичаен. Но тогава странен глас, който като че ли идваше точно от въздуха, нарече този мъж свой син. Изглежда, че всеки го чу и започна да се оглежда наоколо търсейки кой беше проговорил, но нямаше никого по насипите или на хълмовете над тях. Това създаде леко объркване. Когато погледнаха назад към Йоан, той беше съвсем сам. И тогава той просто тръгна, без да каже нещо на никого.

Денят, който се очертаваше като добър за тяхната работа, сега като че се зареди със странното усещане, което всеки изпитваше. Проповедта на Йоан тази сутрин беше определено силна и дълбоко развълнува хората за покаяние. После се случи това и Йоан просто си тръгна. Постепенно и хората започнаха да си тръгват. Беше една от най-големите им тълпи, и все пак те си тръгнаха с малко объркване. Това не беше добре и учениците бяха загрижени.

После, когато Йоан се върна, той просто не изглеждаше на себе си. Това най-накрая принуди учениците му да се приближат до него и да попитат какво значи всичко това. Йоан беше една толкова резервирана личност, че беше нужен кураж дори от най-близките му ученици, за да задават въпроси. Дори когато те биваха обърквани заради

начина, по който той обиждаше някои от благородниците и свещениците, пак запазваха спокойствие. Но сега почувстваха, че се е случило нещо много странно и затова трябваше да получат някои отговори.

Накрая Кръстителят проговори.

- Приятели, това беше денят, за който бях роден. Аз видях Божият Агнец. Той поиска да Го кръстя. Сега моята работа е свършена, а скоро ще свърши и моето време тук. Направих каквото трябваше. Сега Той трябва да расте, а аз да се смалявам.

Тези думи удариха учениците като с чукове. Те почти не чува думите, отнасящи се за Божия Агнец и изречението, че това е денят, за който Йоан „бе роден“. Това, което ги разтърси по-силно от всичко, бяха думите му, че неговото дело почти е изтекло и че той е свършил това, което е трябвало да направи. А изглеждаше като че ли всичко едва започва. Тълпите бяха по-големи от всякога. Дори свещениците сега идваха, за да се кръстят. Те привличаха вниманието на цялата нация. Как можеха да спрат сега? Йоан говореше, че царството е близо. Как можеше сега да говори за оттегляне?

Йоан се изправи, започна да оглежда всеки от своите ученици с нещо, което почти приличаше на състрадание, и продължи:

- Приятели, наистина царството е близо. – каза той – Моля, чуйте ме. Самият Цар стоеше точно посред нас днес. Той беше Този, Когото кръстих, когато чухте гласа на Бога.

- Гласът на Бога! – неколцина възкликнаха заедно. – Гласът на Бога ли беше това, което чухме?

- Той беше. Беше Отец, който каза: „Това е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.“ Днес аз кръстих Божия Син. Той съществуваше от началото. Сега той ходи сред нас. Тези са дните на Божиите велики чудеса. Бог дойде при нас. Той върви сред нас като Човек. Той дойде в смирение като агне, но ви казвам: Това е великият Цар. Той ще основе царство, което няма край. Това е Този, за Когото бях изпратен да приготвя пътя. Той беше тук днес!

Йоан млъкна и като че ли щеше да се оттегли в онова далечно състояние, в което беше толкова много часове. Андрей бързо го помоли да продължи, питайки го отново за гласа.

- Това бе гласът на Отец. И така, много от вас ще са свидетели дори на по-славни неща в идните дни. Този, за Когото ангелите ми казаха, сега е сред нас. Моето време свърши, но Той едва сега започва. Аз си тръгвам. Аз си тръгвам удовлетворен, защото Го видях. Видях небесата отворени и Святия Дух слезе... и ще остане върху Него. Той е Този, Който ще ви кръсти със Святия Дух и с огън!

Тогава Кръстителят стана и тръгна сам. Учениците му знаеха, че той отива да се моли и че няма да говори до следващия ден. Гледаха го, докато се изгуби от погледа им. После започнаха да говорят помежду си.

- Какво означава всичко това? – попита един от тях, гледайки Андрей.

- През цялото време Йоан казваше, че той само приготвя пътя другиму – отговори Андрей. Той казваше, че този, когото чака, е много по-велик от него. Аз мислех, че той говори за Месията, за Сина на Бога! Бог, ходещ сред нас като Човек... Но ние всички чухме гласа и наоколо нямаше никой, който би могъл да говори по този начин. Трудно е за разбиране. Може би утре ще ни каже повече.

- Но какво означава, че Йоановото време е свършило? – попита друг, без дори да се опита да скрие емоциите си. Минали сме през толкова много неща заедно. Стояхме до него през всичкото време. Досега е обидил може би всяка влиятелна личност в страната, нас ни знаят като негови ученици. Какво ще правим, ако той си отиде? Къде би могъл да отиде? И къде ще отидем ние? Знаем, че той е пророк, пратен от Бога. Не

можем просто да се откажем от всичко, заради което сме рискували толкова много. Целият народ слуша нас сега.

За първи път Йоан, Заведеевия син проговори с дълбока, но контролирана страст:

- Не чухте ли какво каза Кръстителя? Той каза, че Синът на Бога беше точно тук днес! Всички ние чухме гласа. Трябва да е бил Бог, никой друг не беше наблизно. Всички сме преживявали славни времена с Йоан. Народът е възбуден, защото Бог говори отново на Своите люде. Ние бяхме най-привилегированите да бъдем толкова близо до него. Но изглежда, че нещо дори по-чудесно е тук сега. Не трябва да гледаме назад, а напред. Пророкът каза, че Синът на Бога е бил тук днес. Възнамерявам да го намеря утре.

Лицата на неколцина издадоха скептицизма им, но Йоан продължи:

- Обичам Кръстителя. Благодарен съм, че можах да бъда толкова близо до истински пророк, пратен от Бога. Но ако това е Синът на Бога, Той също трябва да е и Месия. А ако това е така, трябва да следваме Него. Кръстителят сам каза, че времето му е свършило, а времето на Този, който е Син на Бога тепърва започва.

С изключение на Андрей, другите не можеха да си помислят да напуснат Йоан. Бяха инвестирани прекалено много в него и посланието му. Групата започна да се разпада. В един и същ ден те бяха преминали от чувството за готовност да превземат нацията до наличието на сериозни съмнения. Съмнения за предстоящия край на нещо прекрасно започнаха да се стелят над тях като мъгла идваща от морето. Но за Йоан и Андрей нова и велика надежда се пробуждаше.

Като Йоанови ученици, тази малка група, съставена главно от обикновени хора, се издигна до върха на духовното влияние из цяла Юдея. Никога не бяха сънували, че ще придобият такова влияние и не бяха готови да се откажат от него. Надеждите и мечтите им основани на Кръстителя, растяха всеки път, когато го чуеха да проповядва за идващото царство. Сега дори си се представяха с важни постове в царството.

Също свикнаха да уважават Кръстителя повече от всеки друг човек. Никога не бяха познавали някой толкова освободен от страха пред човека, толкова уверен и толкова отдаден на мисията си. Силата на неговото виждане и решителност понасяха дори и учените и силните към една нова и жива надежда в Бога на Израел.

Учениците, които бяха с него ден след ден също бяха свидетели на тази хармония през развиващите се събития, беше очевидно, че самата ръка на Бога управлява всяко негово действие. Дните им бяха изпълнени с величие и чудеса. Тези ученици не можеха просто и радостно да възприемат възможността, че нещо толкова прекрасно и толкова очевидно дадено от Бога ще приключи скоро.

Йоан и Андрей никога не са били близки един с друг, но и двамата бяха станали много близки на Кръстителя. Сега тъй като и двамата очевидно мислеха еднакво за събитията от деня, се обърнаха един към друг, за да поговорят:

- И ти ли мислиш това, за което мисля? – започна Андрей.

- Да, мисля за същото нещо. Но какво да правим? Как можем да го намерим? Мислиш ли, че Йоан знае къде е? Мислиш ли, че бихме могли изобщо да се приближим до него? Йоан каза, че той е дошъл в смирение като агнец. Изгарям от нетърпение да го намеря. Йоан дори каза, че затова сме правили всичко досега, за да приготвим пътя за Този, който идва. Веднъж след като е дошъл, можем ли да продължим да приготвяме? Не е ли време да го последваме?

- И аз смятам същото. Трябва да помолим Йоан да ни помогне да го намерим. Ако съществува човек, който е толкова велик, че даже Йоан се смята за недостоеен да развърже обущата му, как може да не го последваме? Дори може би той ще ни позволи

да Му служим както служехме и на Йоан? Какво по-велико нещо може да има от това човек да служи на Месията?

- Съгласен съм, но нашите приятели изглежда като че ли се чувстват изгубени и обезсърчени. Не съм и сънувал, че ще преживея нещо толкова чудесно през живота си като това да бъда с Йоан. Все едно живеех по времето на Писанията, но ако това, което Йоан казва, е вярно трябва да отидем и да намерим Този, за когото сме приготвили пътя. Не искам да правя предположения, но как можем да почиваме, ако Този, който е най-велик, е наблизил. Поне трябва да се опитаме да Му бъдем последователи.

- Ще трябва да попитаме Йоан за тази работа веднага щом се върне от молитва. Знам, че няма да мога да заспя докато не науча повече за този човек. Като си помисли човек, че може би сме видели Месията днес! Но трябва да си призная, че ми е трудно да си го представя в действителност като Син на Бога и че Той е съществувал и преди, както Йоан каза. Все пак виждали сме да стават чудеса, които могат да бъдат обяснени само като идващи от Бога. Не вярвам, че Йоан би преувеличил относно това кой е Този, за когото се опитваме да приготвим пътя. Представяш ли си Йоан, най-праведния човек, когото някога съм познавал, да каже, че дори не е достоен да развърже обувките Му.

* * *

Ангелите, които пазеха лагера, слушаха напрегнато. Всички те се чувстваха като двамата ученика. Те много искаха да разберат събитията, на които бяха станали свидетели през този ден. Сам Святият бе дошъл при тази тълпа. Небето се бе отворило и Святият Дух бе слязъл така, както никога досега. Сега небесните Царства се бяха развълнували с невиджано дотогава раздвижване. Цялото небе и целият ад се мобилизираха.

Тогава голям ангелски войн се появи помежду тях. Веднага всички вдигнаха мечовете си и се поклониха ниско да го поздравят. Светлините около лагера изведнъж угаснаха от вятъра, раздвижен при пристигането му. Великият ангел се обърна и се поклати, за да поздрави учениците, които сега вдигнаха плащовете си, за да се крият от вятъра, който присъствието му създаде. След това великият ангел се обърна към командира на отряда ангели, които бяха обградили лагера им.

- Кажи ми – попита той командира – как се справиха днес?

- Те знаят за Святия – отговори ръководителя – но не Го разбират. В същност те са обезсърчени от това, което се случи днес с изключение на тези двама ей там.

- Да, знам за тях – отговори великият войн – те ще последват Святия. Те са от наследниците. Заради тяхното призвание скоро ще станат известни на злия. Ето защо двама, които имат по-голям ранг от мен ще дойдат да ги пазят. Те ще назначат техни собствени войници, за да бъдат облекчени. Има много други, които също ще дойдат да заемат позицията си при тези хора. Най-накрая времето дойде. Битката скоро ще започне. Справихте се много добре, пазейки ги досега.

- Господине, ако съм се справил добре, може ли да остана с вас или да бъда назначен при някой от тези, които идват? Откакто влязохме в царството на времето сме били в толкова много битки, но чудото на това време е по-велико от всичко, което някога сме виждали. Просто не можем да понесем мисълта за напускане сега. Това, което изглежда става тук, показва, че всичките битки, през които сме минали си струват – отговори командирът.

- Сигурен съм, че молбата ти ще бъде взета под внимание. Ти си добър и верен командир и ще се справиш добре в предстоящите битки. Обаче, има някои неща от

голямо значение, за които трябва да ви предупредя и ще ви е трудно на теб и на твоите войници да ги разберете.

- Моля, кажете ги, Господине – помоли командира.

- Злият се е съсредоточил върху едно нещо – да унищожи Святия и избраните Му. Откакто беше осуетен планът да използва Ирод, е побеснял от ярост. Много скоро сам тъмният ще се появи, за да изкушава Святия и заповедите са да оставим да го направим. Няма да успее и ще стане дори по-яростен. Тогава ще се опита да убие Кръстителя. Трябва да го оставите да го направи.

- Какво! – задъха се командира.

- Да, трябва да оставите злия да убие Кръстителя.

- Но защо? Кръстителят е най-верния човек, който ни е бил даван да наблюдаваме. Бяхме съвсем сигурни, че той ще бъде взет с карета както пророк Илия или направо ще бъде грабнат както пророк Енох. Господине, моля простете ми, но трябва да бъде сигурен за тези заповеди.

- Да, чу ме правилно. Разбирам какво мислите. Не се страхувайте. Това е победа за него и за нас. Днес Кръстителят свърши работата си. Той свърши всичко, което му беше дадено. От всички пророци той беше най-великия. Но дори и така избраните са тук сега, макар че са все още неизвестни. Йоан беше най-великия от слугите, но това са наследниците. Той е най-верния от хората към служението си, но дори и той няма да разбере това, което ще се случи, защото той е от друго време.

- Но, Господине! Не искам да поставям заповедта под въпрос, обаче трябва ли да позволим на злия да го убие? Не може ли да бъде взет с повече почит?

- Не разбирам всичко това. Гледал съм много пророци и праведни мъже убивани от злия. Неговата сила на тъмнината е велика, но е ограничена. Всеки път, когато използва силата си, за да умъртви праведник, той отслабва за известно време и това повлиява на много други да видят светлината на истината. Всъщност тези над мен ми казаха, че много от наследниците също ще бъдат убити от него.

- Господине! Много е трудно да се приеме това. Възможно ли е да стоим докато той убива наследниците? Това е немислимо!

- Сигурен съм, че ще ни бъде казано много скоро. Изглежда, че никой не разбира напълно цялата идея, освен Отец и Сина. Но ни казаха, че наследниците ще обичат истината повече, отколкото обичат живота си и че тяхната готовност да умрат от ръцете на злия ще работи за отслабването му, така че накрая дори един от твоите вестители ще може да го върже.

- Господине, аз съм ветеран от много битки и въпреки че знам, че това, което казвате трябва да е истина, все още ми е много трудно да разбера. Аз също съм виждал отслабнали демони, след като са ранили или убили праведник. Всъщност, свидетел съм, че колкото повече светлина има този, който страда от атаките им, толкова повече отслабват злите, които го атакуват. Но наследниците не са ли определени да превземат този свят от злия и да го управляват със Сина?

- Точно така – отговори великият войн-ангел. Но някак си те ще превземат този свят чрез страданията си. Това е начинът, по който те ще докажат тяхното посвещение на нашия Бог, а това ще направи злия толкова слаб да атакува тези с огромната светлина, че накрая дори най-нискостоящия от ангелите ще го върже лесно. Накрая той ще изчерпи силите си поради гнева си срещу тях. Ще има много праведници, на които ще бъде позволено да страдат по този начин и те ще ходят в много по-голяма светлина от тази, която сме видели досега в хората. Готовността на тези, святите, да страдат от ръката на злия, ще бъде това, което ще го победи изцяло. На нас е дадено това знание, защото ще дойде време, когато ще трябва да оставим тези, които са ни били поверени да пазим, да попаднат в ръцете на тъмните.

- Как може Святият да позволи това да се случи? – зачуди се командирът на висок глас, все още невярвайки напълно на това, което чуваше. Знаем, че Той е тук като човек, за да вземе обратно това, което Адам изгуби. Как така Той ще позволи на злия да продължи да убива Неговите собствени праведници, след като е превзел властта над света. Защото тогава ще позволи неговите сънаследници да паднат от злия? Защо тогава няма да ни позволи да се бием с отрядите на злия? Битката би била страхотна, но лесно бихме могли да ги победим и те нямаше да се наложи да страдат.

- Това все още е голяма загадка. Пътищата на Всемогъщия понякога са далеч отвъд нашите способности да разберем. Но със сигурност знаем, че те са винаги истинни и праведни. Казано ни е, че наследниците ще имат тази чест. Чрез това те доказват тяхната вяроност. Да обичат истината и Святият повече, отколкото обичат живота си и как подпечатват местата си като Негови сънаследници. Имайки в предвид колко трудни са тези неща за разбиране, ние сме големи късметлии да ги видим, когато се случат. Цялото небесно войнство завижда заради възложената ни работа. Дори тези от далечните галактики прекарват по-голямата част от времето си разпитвайки за събитията, които ние сме избрани да видим и дори да участваме в тях.

- Прав сте, Господине – отговори командирът, отдавайки почест на повисшестоящият от него, който очевидно беше на път да си тръгне. Не бих заменил мястото си тук дори за най-високата титла на власт на друго място. Благодаря ви за огромното доверие.

- Нямахте да бъдеш тук, ако не го беше заслужил. Ще предам молбата ти да останеш.

Когато великият войн тръгваше, ангелските войници вдигнаха мечовете си за поздрав. На тях им бе позволено да чуят всичко, което бе казано на техния командир. Те вече бяха увеличили бдителността си, наблюдавайки учениците, със знанието, че някои от тях бяха избраните и също, защото бяха чули, че сам злият ще дойде да изпитва Святия.

Сега небето беше толкова развълнувано, че имаше почти непрекъснато преминаване на ангелски и демонични посланици. От време на време ангели с огромна сила осветяваха цялото небе с блясъка си. Огромни ветрове, бяха предизвиквани на земята, докато те преминаваха.

- Мобилизацията започна – каза командирът на отряда си.

Гледката бе любопитна, докато войниците не забравиха скоро за скорошната визита на такъв велик войн. Учениците затърсиха подслон от вятъра и бурите и отрядът ангели ги последва.

Изведнъж двама велики ангелски капитана с техните хиляди се появиха пред малкия отряд, пазещ учениците на Кръстителя. Те пристъпиха към командира, който се поклони ниско пред тях. Войниците-ангели от отряда вдигнаха мечовете си високо, докато коленичеха. Капитаните благодариха за поздрава с кимване, а после помолиха командира да се изправи.

- Дошли сме, за да поемем отговорността за тези двама ученика Йоан и Андрей – каза единият от тях.

- Това са онези, които още говорят, те не спаха, а светлината им растеше през цялата нощ – отговори командирът.

Докато капитаните се обръщаха да ги видят, извадиха мечовете си и се поклониха ниско до земята, както и цялото войнство, което беше с тях направи същото. Командирът и отрядът му стояха там неловко.

Когато капитаните станаха, те се обърнаха към командира и казаха:

- Добре свършена работа, командире! Освобождаваме те от задълженията към тези двамата, през следващите няколко години и други ученици ще бъдат избрани и тогава други капитани ще дойдат за тях.

- Разбирам – отговори командирът.

После ангелските капитани се обърнаха към Йоан Кръстител, който сега стоеше наблизко, гледайки Йоан и Андрей.

- Святият Дух му е казал за тези двамата. Утре той ще ги упъти да следват Святия. Тези ще бъдат първите. Съдбата им е велика. Тайната от Бога скоро ще бъде разкрита. Беше ти дадено позволение да останеш на земята. Сега трябва да останеш с Йоан и другите ученици, докато не бъдеш отменен от длъжност и не ти бъде възложена друга задача.

- Благодаря ви, Господине. Моля, благодарете на командира на войската от мое име.

- Можеш и сам да му благодариш. Скоро ще го видиш.

- Михаил ще дойде тук?

- Не, той е тук от дълги години. Той е покрит със смирение като Господаря си – каза единият от капитаните.

- Той е посланикът, който стои със Святия! – възкликна командира. – Нямахме никаква представа, че той е капитанът.

- Да, това е той. Ти не знаеше това, защото той не искаше да знаеш. Той не искаше да привлече никакво внимание към Святия. Ако някой знаеше, че той е тук, това би привлякло интерес към Този, за когото е бил отговорен да наблюдава.

- Той е много добре променен. В действителност аз говорих с него днес, а нямах никаква представа.

- Ще го видиш утре. Той ще ти довери и други важни неща, защото си бил намерен верен и ще трябва да ги знаеш за бъдещата си задача.

- Знаете ли каква е бъдещата ми задача? – запита командирът?

- Знам нещо за нея. Ще помагаш на човек, който сега е млад фарисей. Той е един от избраните и един ден ще бъде също толкова решителен, колкото е Йоан. Не знам нищо друго за него, но знам, че след като те назначават при него, той е човек с голяма мисия. Сега ти си известен войн от войнството.

* * *

Йоан и Андрей не мигнаха през цялата нощ. Струваше им се, че усещат вълнението в небесата, което се случваше навсякъде около тях. И двамата бяха решени да направят всичко, което можеха, за да намерят Този, който Кръстителят беше нарекъл „Синът на Бога.”

Следващата сутрин учениците говориха много малко, докато ядяха хляба си. Вече се оформяха тълпите, които искаха да чуят Кръстителя. Никой от тях не искаше да повярва на думите на Йоан, че сега времето му е свършило и всички се надяваха, че новият ден ще върне стария Йоан. Тогава той се появи както обикновено, около час след разсъмване.

Кръстителят не отиде надолу по насипа, за да започне да проповядва както обикновено. Той просто седна на една скала и погледна над тълпите, без да каже нищо. После повика Йоан и Андрей и им каза да застанат до него. Не им проговори доста дълго време. Тъкмо двамата ученици щяха да започнат с купчината въпроси, когато Кръстителят се изправи, гледайки напрегнато един човек, който вървеше сам край насипа.

- Това е Той – почти прошепна Йоан. – Вижте Божият Агнец, който ще понесе греховете на света.

Йоан и Андрей скочиха на крака:

- Това ли е човека, когото ти нарече „Син на Бога“? Йоан почти настоя, докато изучаваше лицето му.

- Той е Този. Направете това, което искате в сърцето си – продължи Кръстителят, показвайки им да вървят.

Тогава двамата ученика направиха нещо, което не бяха правили никога преди това; те прегърнаха Кръстителя.

Беглата му усмивка им показа, че жестът е оценен, после той кимна отново към Този, когото беше нарекол Агнеца.

Като видяха странната гледка – двамата ученика прегърнали Йоан – другите се събраха около него да попитат какво става.

- Къде отиват тези двамата? – почти настоя един от тях.

- За тях е време да последват друг – отговори Йоан.

Сърцата на учениците отпаднаха, когато чуха това. Те бяха една толкова сплотена група и бяха преминали през толкова много неща заедно. След всички обърквания от предния ден им беше трудно да понесат да видят как някой напуска групата. И все пак, никой от тях не проговори, защото бяха изненадани от очевидната радост. Която Йоан показваше. Рядко го бяха виждали да се поусмива, а сега той беше разтегнал устата си в широка усмивка.

Йоан долови мислите им и им отговори все едно, че бяха мислили на висок глас.

- Той е младоженеца. Аз съм приятеля на младоженеца. Моята радост е пълна само като погледна на Неговата радост. Аз кръщавах с вода, но Той е Този, който ще ви кръсти със Святия Дух и с огън. Той е Този, за когото дойдох да приготвя пътя. Той е Този, за когото всички пророци дойдоха да приготвят пътя. Той съществуваше от началото. Той ще отнеме греховете на света.

Всички те стояха и гледаха как Андрей и Йоан се приближават към Него. Те бяха само на няколко крачки от Него, но изглежда, че не знаеха какво да направят. Тогава Той се обърна и ги погледна. Двамата ученика като че ли щяха да се върнат обратно. Сърцата им биеха толкова силно, че нито един от двамата не смяташе, че може да говори.

- Какво търсите – попита Той.

Накрая Йоан проговори:

- Раби, къде живееш? Сърцето му веднага го осъди. „Какво глупаво нещо измислих!“ – помисли си той.

Знаейки мислите на Йоан, Исус се усмихна:

- Елате и ще видите – отговори той посочвайки им да се присъединят към него.

И Йоан и Андрей бяха извън себе си от радост и облекчение. И двамата искаха да му зададат хиляди въпроси, но бяха решили да бъдат благоразумни. Отново Йоан проговори.

- Ние сме ученици на Кръстителя. Той ни каза някои неща за теб. Имаш ли нещо против, ако те запитаме някои въпроси?

- Моля, чувствайте се свободни – отговори Той.

Тонът Му беше толкова мек, дори приятелски, та в същност учениците започнаха да се чувстват достатъчно удобно, за да говорят свободно с Него. Тогава Андрей проговори.

- Раби, чухме глас вчера, когато Ти се кръщавахте. Не можахме да разберем от кого идва. Снощи Йоан каза, че това е било глас от Бога...

Исус спря и погледна и двамата в очите. Кръстителят имаше проникателни очи, но Неговите бяха дори по-проникателни. Те се чувстваха напълно разгопени, докато Той ги гледаше. За момент се почувстваха много некомфортно. Тогава Той се протегна и сложи ръка на рамената им, за да ги успокои.

- Има много неща, които трябва да ви кажа, но ще ви бъде трудно да ги разберете точно сега. Йоан беше изпратен да подготви пътя за Мен и той се справи добре. Също така той ви е подготвил да Ме следвате и с това се е справил добре. Има някои неща, които ще ви кажа, а има някои, които трябва да получите директно отгоре. Знам, че сте чули гласа и знам, че вярвате. Не се страхувайте. За да Ме следвате, очите и ушите ви трябва да бъдат отворени към неща, които не разбирате, но Аз ще ви подготвя за тях.

Йоан и учениците му все още гледаха, след като тримата преминаха зад хълма и се изгубиха от погледа. Йоан някак си знаеше, че това е последният път, в който Го вижда. Въпреки това той не беше тъжен. Той също искаше да Го следва, но му беше казано, че не може. Той беше последният вестител на Завета и само Исус можеше да бъде моста между Стария и Новия Завет, който идваше. Скоро той щеше да се присъедини към тези от неговия ред, всички тези, които бяха приготвили пътя за този ден. Как копнееше той да се срещне с тях! Дори повече, той жадуваше да бъде част от големия облак свидетели, които си бяха спечелили правото да гледат всичко, което се развиваше на земята. Той също копнееше да види Отец и великото ангелско войнство, които го посещаваха, малко от които той беше срещал за кратко.

Сега, когато задачата на Йоан беше завършена, той започна искрено да жадува за небето. Макар че беше слуга, той бе решен да служи всеки ден с цялото си сърце, докато не дойдеше времето да си тръгне. Той знаеше, че много от тези, които сега го гледаха нетърпеливо, един ден ще последват Агнеца и той можеше да помогне като ги приготви за това.

Кръстителят се обърна и слезе от хълма към насипите на Йордан, изброявайки заповедите на Закона с кратки илюстрации как всяка от тях е била нарушена от хората. Тогава той изреди наказанията на тези, които престъпваха Закона. Той знаеше, че никога няма да се сетят, че се нуждаят от спасител, ако не познаваха Божията праведност. Той очакваше това от неговите хора, но за жалост всички те го бяха предали.

С глас, който достигаше дори до края на множеството, неговите думи се стелеха над хората като вълни от морето. Скоро мъжете плачеха без задръжки, а жените молеха за милост. Учениците му се окуражиха. През този ден, като че ли той имаше повече огън отпреди. От този ден нататък Йоан имаше дори по-голяма причина за работата си. Той беше видял Царя и небесата отворени. Царството небесно беше дошло на земята и сега ходеше посред тях.

Исус сподели обиталището Си тази нощ с Йоан и Андрей. Окуражени от това, че Той изглежда наистина се радваше на тяхната компания, те говориха с Него до късно през нощта. Той неизменно ги слушаше и отговаряше на въпросите им. До времето когато си легнаха да спят, те се чувстваха, като че ли Го познават от много години. Един ден щяха да осъзнаят, че са Го познавали от началото. Той беше Този, който вълнуваше сърцата им всеки път, когато се четяха писанията. Той беше същия Този, който ги докосваше с радост, когато виждаха красотата на залеза или оценяваха благодатта и благоприличието на праведен мъж или жена. Всичко беше направено от Него и за Него и в Него всички те бяха събрани заедно. Той беше Словото на Бога, комуникацията от Отец, която цялото творение желаше.

Тъй като Йоан беше уморен от предната безсънна нощ той отново имаше трудности със заспиването. Когато поглеждаше към Исус на другия край на стаята, той

просто не можеше да повярва на добрия си късмет. Сега той беше сигурен, че това беше Месията, великият Цар, и все пак Той беше по-търпелив и по-смирнен от който и да е друг. Чувството му за славата, която почти виждаше, го затрупваше. Това бяха дните, за които всички пророци бяха говорили и той, Йоан, синът на Заведей, беше привилегирован да бъде в центъра на събитията.

Андрей също постоя бъден известно време. Той размишляваше за някои от отговорите, които Исус беше дал на въпросите им. Той рядко отговаряше на техните въпроси директно, по-скоро изглежда знаеше какво в действителност искаха да знаят, но не знаеше как. Той изглежда слушаше тяхното сърце, а не техните думи. Андрей тогава си помисли за семейството си и за Симон, брат му. Исус им беше казал да се върнат с Йоан при семействата си и, че Той ще ги намери по-късно. Той беше казал, че трябва да отиде в пустинята сам за известно време. Той обеща да дойде отново за тях. Въпреки че Андрей не искаше да Го напусне толкова скоро след като се е срещнал с Него, той трудно можеше да устои да не каже на семейството си, за Този когото беше намерил, особено на Симон.

* * *

Двамата капитани стояха пред вратата на малката колиба с легионите им от ангели, строени около тях. Ангели с послания непрекъснато минаваха насам-натам, но всеки спираше да поздрави мъжете в колибата, както и те ги поздравяваха. Небесата бяха отворени сега. Пълнотата на Божията сила сега обитаваше в човек. Този, който извика вселената в съществуване, сега ходеше върху прахта на земята.

Когато Синът напусна мястото Си на трона, цялото небесно войнство се зачуди. Когато Той влезе в утробата на младо момиче, те бяха удивени. Ангелите се грижеха за звездите. Великите се грижеха за много звезди и дори галактики. Но сега нямаше нито един ангел във вселената, който не би дал цялата си власт, за да се грижи за един единствен човек на земята. Хората бяха придобили едно изцяло ново значение. Те бяха станали сега центъра на вселената.

- На тази земя сме откакто бяхме назначени тук, за да пазим Дървото на Живота в Градината – каза единият от капитаните. Сега този живот се разхожда като човек. Ако някой човек знаеше кой е Този, който спи тук...

- Да, но дори и двамата тук с Него не знаят в действителност. Гледал съм хората от вече четири хиляди години, откакто доведохме онези двамата от Градината. Те се развиваха в изобилно зло, точно както и злия. Сърцата им и умовете им са постоянно установени върху злото. Те продължават да падат от Градината насам. Сега дори, когато правят добро един на друг, то е поради егоистични причини. Това не се е случвало никъде другаде в творението. Чудя се непрекъснато, защо ли Всемогщият не унищожи просто това малко ъгълче на тъмнина. Вместо това Той праща Собствения Си Син! Дори трошичка прах от Неговото царство не се допуска близо до Него, а сега ето Го като един от тях.

- Тъмнината в сърцата на хората става все по-голяма – отговори другият капитан. След като съм бил тук толкова дълго, трудно ми е да разбера как те някога ще бъдат върнати обратно към светлината.

Двамата капитани се поклониха ниско до земята, когато Михаил застана до тях. Той беше облечен като ангел вестносец, но капитаните го познаха моментално.

- Слушах ви – каза Михаил, посочвайки им да станат. – Разбирам много добре какво мислите за човешката раса. Всичкото зло на вселената е било концентрирано тук, на тази малка частичка от творението, на тази планета и в тези малки същества. И все пак има една причина, поради която злият е концентрирал всичката си сила тук. Има

определена съдба върху хората, която е по-велика отколкото който и да е човек може да разбере. Сам Всемогъщият възнамерява да обитава тук помежду тях, в пълнотата на Неговата слава. Един ден хората ще бъдат вечното обиталище на Бога.

- Когато Синът дойде тук, беше повече отколкото мога да разбера – отговори един от капитаните. Но Самият Всемогъщи да избере да обитава с тях тук, в Неговата слава!!!

- Да, хората имат голям капацитет за вършене на зло, но това е защото имат и съществуващия капацитет да се издигат до най-големите височини на благородство на духа. В същност те ще бъдат способни да мислят, да чувстват и да обичат по начин, по който Отец го прави.

- Виждал съм благородство у някои за кратко – каза замислено единият от капитаните. Енох, Авраам, Мойсей, Давид и някои други станаха толкова велики, че светлината, която излъчваха почти преодоля злото в техните сърца. Но по-малко от един на един милион се случваше да иска да познава светлината на Бога. Как би могла тази цяла раса някога да бъде направена способна да приеме славата?

- И за мен това е отвъд моите способности да разбера – отговори Михаил. – Знам само, че Синът е тук, за да възстанови напълно земята. То я ще я върне до положението, което познавахме в Градината. Дори ми беше наредено, да Го наричам „Сина на Човека” вместо „Сина на Бога”. Той дойде като последния Адам, за да възстанови всичко, което първият Адам изгуби. Първият Адам ходеше там, където имаше само добро, но се обърна към злото. Този Един ще ходи там, където има само зло, но ще прави само добро. Той ще открие светлината на живота на хората и те ще започнат да излизат от тъмнината. Ще има малцина отначало, но тъй като тъмнината ще продължава да расте в хората, светлината от това време ще расте. Мнозина ще Го последват обратно до любовта към Отец. Тези са избраните. Ще дойде време и избраните ще превъзмогнат и поради тяхното свидетелство мнозина ще бъдат спасени. Чрез тях цялото творение ще знае завинаги, че светлината е по-велика от тъмнината.

- Ако светлината може да победи тук, то никой в небесата или в което и да е друго царство не би оспорил това – съгласи се един от капитаните. – Дори тъмнината не може да направи повече зло, отколкото ние виждаме тук.

- Ще става все по-тъмно – отговори Михаил. Падението не е съвсем пълно и ще му се позволи да завърши. Точно както Синът сега представи Себе Си като Човек, така и злото ще направи същото. Злото семе, посято в хората, напълно ще съзрее навремето си. И тогава земята ще бъде дори по-тъмна от сега. Но светлината, която Синът донесе по Своя Собствена воля, ще застане срещу него и ще превъзмогне. Светлината в един дори от най-малките Негови хора, е по-голяма от цялата тъмнина на злия. Трудно е да се разбере всичко това сега, но аз видях пророчества, дадени на хората, като обричане от Бога, така че те са верни.

- Капитани, казвам ви това сега, защото то ще се появи във времена като тези, когато светлината бъде победена. Никога не се отчайвайте, мислейки как стана това. Има много тайни, които не можем да разберем сега, но ще ги разберем по-късно. Само помнете, че Самият Отец даде Своето слово на хората, за да бъде така. Чрез него знаем, че казаното е истина.

Втора част

ТОЧНО това е, което току що ти казах! – отвърна Андрей. Нека да отидем и да Го намерим.

Те бързо обуха своите сандали, увиха се в своите простички шалове и се спуснаха да излязат през вратата точно в момента, когато Исус я отвори.

- Добро утро – каза Той, като хвърли поглед към тях. – Изглежда, че добре сте спали.

Отстъпвайки назад, за да Му позволят да влезе, Йоан проговори пръв:

- Ние тъкмо излизахме да Те търсим – и добави след неудобна пауза:

- Вярвам, че и Ти също Си спал добре. Надявам се, че не Ти досадихме много с всичките си въпроси снощи.

- Не. Вие никога не можете да Ми досадите. За Мен беше удоволствие. Ето, донесъл съм ви малко хляб – каза Исус, като подаде на всеки един от тях по един самун.

- Господине, Ти би трябвало да изпратиш нас да вземем хляб – промърмори Андрей, Чувствайки се неудобно от мисълта, че докато той е спял Самия Месия е отишъл да вземе хляб за тях.

Исус, като че ли не обърна внимание на забележката на Андрей и продължи да говори.

- След като ядем, Аз трябва да отида и да бъда Сам няколко седмици, а вие трябва да се върнете в домовете си.

Зашеметен, Йоан бързо Го прекъсна:

- Господарю, ние сме следвали Кръстителя в продължение на много месеци и сега искаме да следваме Теб. Моля Те, не ни карай да Те оставяме.

Исус хвърли поглед към тях и търпеливо ги попита:

- Не ви ли липсват семействата ви?

Йоан и Андрей се погледнаха един друг и тогава Йоан отговори:

- Да. Липсват ни. Но има жертви, които трябва да се направят, за да се върши волята на Бога.

- Това е истина – отговори Господ. – Но не всички жертви са Неговата воля.

Йоан и Андрей размислиха върху това за момент, преди Йоан отново да проговори.

- След като бяхме с Кръстителя, ние никога няма да се задоволим отново с обикновен живот. И сега след като знаем кой Си Ти, как можем да се върнем при нашите семейства? Ние ги обичаме, но никога повече не можем да се върнем към живота, който имахме преди.

Като им махна да седнат, Исус продължи:

- Аз ви разбирам, но трябва да се оттегля Сам за известно време. Аз ще се върна за вас, да ви взема, но докато се върна моля ви радвайте се на вашите семейства. Вие ще направите много жертви, за да Ме следвате, но Аз съм дошъл да жертвам в полза на семействата. Вие трябва да се наслаждавате на вашите семейства.

Андрей и Йоан бяха видимо облекчени. Те знаеха, че щом Той казва, че ще се върне за тях, значи те са били приети като Негови последователи. Те и двамата Го наблюдаваха, когато Той седна и започна да благодари за хляба.

* * *

Докато тримата седяха и разговаряха, капитаните на стражата, които бяха над тях слушаха всяка дума. Те все още бяха удивени от това, колко непринудени бяха тези двамата със Сина, и колко непринуден беше Той с тях. Звездите пееха Неговата хвала и милиони ангели вършеха нарежданията Му и въпреки това на малкото петънце пръст, наречено „земя”, никой не Го разпознаваше. И още по-удивително, изглежда, че Той се наслаждаваше да бъде в такива неофициални взаимоотношения с тези хора. Това беше нещо, което никога не бяха виждали в небето и за което никога не бяха си помисляли.

Когато един ангелски пратеник ги приближи, двамата капитани се обърнаха да го посрещнат. За тяхно удивление беше самия Гавриил. Те и двамата паднаха на колене и го поздравиха със своите мечове, както направиха и хилядите войни строени около тях.

- Поздрави. Дойдох с вашите заповеди. Всеки един от вас трябва да вземе своите подразделения и да остане с тези двама мъже. Те ще бъдат отделени от Господа за известно време и вие трябва да сте на стража около тях. Самият Михаил ще остане с Господа.

- Да, господине. Ние ще пазим двамата. Михаил говори с нас предната нощ и ние допуснахме, че той може да остане с Господа.

Капитаните все още имаха изглед на удивление върху своите лица, гледайки Гавриил, така че той продължи:

- Аз знам, че се чудите защо съм дошъл. Вярно е, че аз не трябваше да идвам докато не започне началото на една нова епоха и точно затова аз съм тук сега.

- Господине – отговори другият капитан, -- ти току що беше дошъл да говориш с девицата, така че защо си обратно тук толкова скоро? Нима друга диспенсация е започнала вече? Не изглежда тази да е вече завършила.

- Наистина – отговори Гавриил. – Когато Синът дойде на земята беше началото на нова епоха. Сега цялото творение е насочило вниманието си към тази малка планета. Но една друга епоха за хората започна преди два дена. Синът няма да е тук за дълго, но епохата, която започна ще трае колкото земята.

Всичките ангели в областта слушаха с голям интерес това, което Гавриил говореше и той се огледа, за да се увери, дали всички знаят, че той говори също и на тях.

- Когато Синът слезе при пророка Йоан да бъде кръстен, вие видяхте Светият Дух да слиза като гълъб и да остава върху Него. Това беше символ на гълъба, който Ной пусна от ковчега и който се върна при него. Човекът не може да намери покой докато Светият Дух не се върне да почива в него. Синът беше първият човек, върху който Светият Дух слезе и остана. Ще има и други, в които Светият Дух ще остане, мнозина от които сега се раждат. Когато Духът може да почива върху тях, тогава хората ще започнат да намират своята почивка в Бога. Чрез това хората ще бъдат възстановени към Бога.

- Това е невероятно! – отговори един от капитаните, като цялата компания ангели стоящи наоколо забележимо се раздвижиха.

- Да. Синът стана човек, за да започне да подготвя хора, които да могат да приемат Светия Дух.

- Господине, -- продължи капитанът с тон на протест. – Ние чухме посланието, дадено на Кръстителя, че той трябваше да приготви пътя за Този, който ще кръщава със Светия Дух, но как може Той да остане върху хората... другите, освен Сина, разбира се?

- Добре капитане, разбирам твоя въпрос, но се боя, че дори и аз не разбирам отговора напълно. Аз знам, че когато Синът завърши своята работа хората тук ще започнат да се променят. Мнозина ще станат съдове, в които Светият Дух ще пребъдва.

Хората ще станат обиталище на Бога. Гледайки ги сега, това е много трудно да го разберем, но те в действителност са създадени за това.

- Аз съм виждал как Светия Дух обича хората и иска да бъде с тях, въпреки, че те са толкова противоположни на Неговото естество, -- прекъсна го един от капитаните. – Въпреки, че Той е свят, а те са толкова нечестиви, изглежда, че Той винаги търси възможност да се приближи при тях, да им помага. Наблюдавайки Го, това ми помогна да обичам и хората и Бога още повече. И аз съм много щастлив за това, което ще стане с хората, въпреки, че е отвъд моето разбиране, как изобщо може да стане.

- Ние всички научаваме много за нашия Бог, когато научаваме за хората – отговори Гавриил. – Девицата, която носеше Сина, донесе радост на Светия Дух и Отец се наслаждава откакто Той е дошъл тук. Въпреки че това е голяма тайна за нас, чудесно е да виждаме как те се радват в хората. Има такава тъмнина и зло тук на земята, че е удивително как някои се обръщат към светлината.

- Ти разбираш много – отговори Исус, като че ли е бил въвлечен в целия разговор. Гавриил, капитаните и цялата войска коленичиха, наведоха главите си и извадиха своите мечове в приветстване, което причини целия планински район да заблести в огнена слава.

Михаил стоеше с Него докато Той се взираше над армиите и след това в Йоан и Андрей, които току що бяха започнали да се спускат по тесния път. Когато Михаил кимна към двамата, армиите започнаха да се строят зад тях. Други няколко хиляди започнаха да заемат позиция зад тях или пред тях. Шествието беше по-величествено от всичко, което императорът някога е наблюдавал и въпреки това Йоан и Андрей бяха в пълно невидение относно това.

- Не тези Ме избраха, но Моят Отец избра тях, дори преди основаването на този свят – обясни Исус на Гавриил и капитаните. – Те са двама от избраните. Те са Мои братя. Отнасяйте се към тях, както бихте се отнасяли с Мен.

- Благодаря Ти за тази голяма чест да служим на Твоите братя – отговори първият капитан, като другите кимнаха в съгласие с него.

- Аз зная, че вие ще се справите добре – отговори Исус, като започна да се спуска по пътя в обратната посока на двамата.

Внезапно, като че ли самите планини изчезнаха в една голяма святкаща светлина, когато Михаил извади своя меч. Моментално се яви една велика армия от мощни ангелски войни, които всички изглеждаха равни по сила с капитаните. Техните мечове бяха извадени и огнената слава, която се излъчваше от тях беше гледка, която не можеше да се види често, дори на самото небе, отвъд вътрешното светилище. Капитаните, които следваха Андрей и Йоан бяха зашеметени за кратко, преди инстинктивно да извадят своите мечове. Ангелите по целия регион, във всички малки градове и села, всички подобно извадиха своите мечове и стояха, като че в готовност за битка.

- Нямам съм и представа, че има толкова много от нас тук – възкликна един от капитаните към своя компаньон.

- Нито пък аз – каза другия. – Но защо е тревогата...

Докато заглъхнат думите му те и двамата знаеха причината. Един ужасен облак идваше откъм морето. Това не можеше да бъде нищо друго освен антуражът на самия Луцифер (букв. на злия). Като се приближаваше облака, големи бури се издигнаха и започнаха да вършеят крайбрежните села.

- Защо той се удоволства да измъчва хората по този начин? Погледни го как изпраща светкавици да удрят тези малки колиби и изритва вълни, за да обръщат лодките. Той не може да ни уплаши по този начин. Силата само на Михаиловия меч

може да го унищожи и ние лесно бихме могли да приключим с цялата му армия – извика капитана, когато връвата нарасна.

- Той може да парадирва с властта, която сега има над земята, но скоро ще дойде времето, когато ще ни бъде позволено да се бием – напомни му другия капитан. – Но вярвам, че той знае, че не може да ни спланичи. Той просто мрази хората и се удовлетва да ги поразява по този начин, защото знае, че те мислят, че Бог прави това. Той се опитва да ги убеди, че Бог ги мрази, така че да не Го търсят.

Ангелите в селата сега имаха в своите ръце пълното опазване на своите нови повереници от армиите от демони освободени пред тях. Имаше много сблъсъци, но демоните бързо се научиха да не докосват избраните. Разярени, те се нахвърляха върху мъже и жени, които не бяха защитени. Ужасни битки избухнаха в множество домове. Демони на страст скачаха върху мъже, жени и деца, като с това причиниха повече от малцина да се препънат тази нощ. Умопомрачение и страх се прикачиха към другите, подпомогнати от атмосферата създадена от бурята. Беше началото на най-несвятата нощ в страната наречена „свята.“

Михаил се приближи до Исус, който ходеше.

- Господарю, не можем ли да направим нещо?

- Моето сърце също се съкрушава, добри приятелю. Аз зная, че ти си бил на стража над Моя народ Израел за много столетия и си бил свидетел на много яростни атаки на врага, без да можеш да отвърнеш. Ще дойде ден, когато ще можеш, но той все още не е дошъл. Когато ние дадохме на човека свободата в градината, да се покори или да не се покори, ние му дадохме свободата да избира своя господар. Но Аз Съм тук да им дам още един шанс да изберат и изборът ще бъде много по-ясен сега, защото те знаят последствията от непокорството. Но преди да мога да им помогна, Аз трябва да ходя в покорство като човек. Тогава ще мога да им покажа изходния път от тази ужасна тъмнина. Но тогава не всички ще Ме изберат. Въпреки това, дори и само неколцина да се обърнат към Моя Отец, струва си всичко, за което Съм дошъл.

- Но защо злият е напуснал Рим и е дошъл тук? – запита Михаил

- Той е дошъл да Ме изкушава, също както направи с първия Адам – отговори Господ.

- Господарю, аз знам, че само да пожелаеш, Ти можеш да приключиш с него. Как може той да дръзне да Те изкушава по този начин?

- Когато Аз го срещна, няма да го срещна като Божий Син, но като Човешки Син. Трябва да направя това, което първия Адам не може да направи. Аз трябва да остана верен. Моят Отец даде на човека да управлява над този свят и някой човек трябва да вземе обратно властта, като се покори във всичко. Аз съм този човек. Ето защо трябва да го срещна като човек, а не като Бог.

- Разбирам – отговори архангела. – Аз отдавна съм разбрал това, но все още е толкова трудно за нас да въздържаме себе си, когато бихме могли да се справим с него и с всичките му зли армии толкова лесно.

- Аз не дойдох да спечеля обратно света със сила, но с любов – продължи Исус. – Тези, които прибегват първо към силата ще употребят погрешно своята сила. Любовта не съществува за силата, но силата съществува за любовта. Неразбирането на това причини падението на злия. Това, което правя тук не е само за хората, но за цялото творение. За цялата вечност творението ще изучава това, което върша тук и ще опазва мнозина други от падението, с което падна Луцифер.

- Беше толкова трудно за нас да го гледаме как се разбунтува и след това да гледаме как Ти му позволяваш да позволява да вербува за своя бунт без да го спираш – призна Михаил. – Всичко това беше толкова объркващо за нас, но ние бяхме познали Твоята доброта и просто трябваше да Ти се доверим.

Исус спря за момент и погледна големия ангел в очите.

- Любовта към силата винаги води до падение. Само когато използваме силата заради любовта, само тогава можем да я използваме правилно. Аз не съм тук да изявя сила, но любов. Ти знаеш колко лесно е за Мен да спра слънцето, както го направих за Исус Навин или дори да разделя голямото море, но това толкова ще зашемети хората, че те ще Ме изберат от страх, без значение дали искат да Ми служат или не. Аз ще използвам само толкова сила, колкото е необходимо да изявя Моята любов към тях. Аз не желая хората да Ме изберат поради силата, но поради това, че Ме обичат и че обичат истината. Аз няма да им бъда познат като Сила, но като Истина и Любов.

- Господарю, Твоите пътища са удивителни и са отвъд нашето схващане. Всички ангели в небето израстват в мъдрост, като наблюдават Твоите дела тук – отговори големият ангел. Неговите очи заблестяха с вълнение като на човек. – Ти Си ми доверил голяма сила и голяма власт, но аз оценявам наблюдаването на Твоите пътища много повече от моята сила. За мен е истинско съкровище да мога да чувствам любовта, както става с мен сега. Когато Те наблюдавам аз също израствам в любовта. Сега бих могъл да кажа, че искам да се бия за тези хора, защото ги обичам, а не само защото мразя врага, но понякога все още ми се иска да отвърна със сила.

- Ти си мъдър ангел, приятелю Мой – отговори Исус. – Вие всички бяхте създадени с цел и силата, която ви е била дадена ще бъде напълно използвана. Но ти трябва винаги да помниш, че за да бъде правилно използвана, тя трябва да бъде използвана в любов. Дори, когато бъдеш освободен да се биеш и да унищожиш злите, ти трябва да го направиш поради правилните причини, които сега научаваш тук. Но сега ти трябва да почакаш тук и да ме оставиш да продължа Сам.

Архангелът спря, но с явен протест в очите си.

- Господарю...

- Трябва да бъде по този начин – отговори Господ. – Аз трябва да отида в тази пустиня Сам. Ти и твоите армии трябва да чакате тук.

Исус навлезе в пустинята, под облак на тъмнина, на каквато земята никога преди не е била свидетел. Демони от всеки вид се струпваха през средните небеса наоколо и над пустинята. Присъствието на самия Сатана (букв. злия) беше усетено от ангелите по целия регион, макар и той самия да не се виждаше поради огромната струпана тъмнина около него. Никой ангел намиращ се на хиляда мили наоколо, не трябваше да държи в ножницата своя меч през следващите четиридесет дни.

Няколко капитана се приближиха до Михаил, преклониха се и отдадоха чест. В първите няколко минути той, като че ли не ги забелязваше и след това им кимна да се приближат напред.

- Господине, какво ще правим? – попита един от тях.

- Стойте в готовност, пазете поверениците си, но не атакувайте – отговори Михаил, все още гледайки в посоката, в която Исус беше изчезнал.

- Никога не сме виждали врага да се събира по този начин – отговори един от другите капитани.

- Ти си нов тук, нали? – попита архангела обръщайки се към капитана, който проговори.

- Да, господине. Аз дойдох от една далечна галактика. Бях изпратен тука да бдя над един от избраните, който днес току що се роди. Аз съм толкова благодарен да получа това поръчение, но все още е малко по-вълнуващо отколкото съм очаквал. Това ли е началото на последната битка?

- Никой от нас не знае времето на последната битка, но това, което знам ме кара да мисля, че все още има много сезони до тогава. Избраните, които вие сте били изпратени да пазите, ще бъдат мощни шампиони и самите те ще надделеят над злия. Те

ще се бият със силата, която е много по-голяма от тази, която ние ангелите притежаваме, но повечето са все още невръстни деца, а мнозина тепърва трябва да се родят.

- Как може да бъде това? – отвърнаха няколко капитана с очевидно шокиране. – Защо те нямат сила колкото и най-последния от ангелите, носещи послания. Всъщност се вижда, че те нямат много сила и в техния естествен свят дори когато се справят със зверовете – продължи един от тях.

- На тях ще им бъде дадена силата на Святия Дух – отвърна Михаил. – Когато Святия Дух дойде да обитава в тях те ще имат повече сила отколкото всички нас взети заедно. Силата, която създадена нас и дори самите небеса, ще бъде дори и в най-слабия от тях.

Огромна тишина се въдвори сред цялата група от капитани, които сега наброяваха стотици. Това беше неразбираемо за тях. Най-накрая един от тях се осмели да зададе друг въпрос.

- Как може Святия Дух да обитава в тези, които са толкова несвяти? Аз съм тук само от няколко месеца и вече видях в тези човеци повече зло отколкото преди съм мислил, че съществува – дори и в най-добрите от тях. Толкова е трудно да разбере как Святия Дух се докосва до пророците макар и за кратко, за да им даде думи и видения, но да обитава в тези?

- Аз разбирам въпроси, но също знам, че Синът е тук да направи по някакъв начин хората отново святи. Те ще съзерцават Неговата слава и ще бъдат променени. Те ще видят Неговата любов и ще бъдат очистени. Има сила в Неговата любов, която на нас ни е страшно трудно да разберем, но тези хора ще я разберат. Те ще Го възлюбят с голяма любов, защото Той ги е избавил от толкова много. Великата любов, която Той ще открие сега е по-голяма от всяка сила, която ние сме познавали преди. Тя е толкова велика, че ще дойде време, когато ние всички ще се удивяваме повече на любовта, която Той открива тук, отколкото на силата, която видяхме да се освобождава при сътворяването на звездите.

Имаше дълга тишина докато армията от капитани осмисляше това. Накрая един от тях проговори:

- Защо Синът влезе в тази тъмнина Сам? Защо злият и неговите сили не бягат от Него?

- Ако Той само издигне пръста Си, те всички ще побягнат. Но Той каза, че трябва да срещне злия като човек. Той няма да наруши Собствените Си постановления. Този свят беше даден на човека, за да управлява, но човекът предаде себе си на злия. Синът дойде като човек, за да спечели обратно света по законен начин със Своето покорство. Но дори и тогава Той няма да насили хората да се върнат при Него. Той каза, че така все би останало непокорство в техните сърца. И тогава те никога не биха могли да станат истински поклонници. Ще дойде време, когато Той ще употреби Своята сила и на нас ще бъде позволено да използваме нашата, но Той първо иска да събере тези, които обичат истината повече от силата. Тези са наследниците. Тези, които идват поради Неговата сила ще станат поданици, но те няма да бъдат сънаследници, както тези, които идват поради това, че обичат Него и Неговата истина.

- Неговите пътища са по-удивителни отколкото изобщо някога сме разбирали – подхвърли един от капитаните.

- Да – отговори Михаил. – Когато човекът избра непокорство в градината и нечестият на техните сърца стана толкова дълбоко, както в дните на Ной, как искахме да разрушим тази малка планета, заедно със злия и неговите армии. Ние просто не можехме да разберем защо Господ беше толкова търпелив с тези малки създания. Сега виждаме слава в Неговите пътища, която е толкова чудесна, че ние постоянно се

променяме и ставаме по-зрели в обичта към нашия Бог – дори още повече от всякога. Това са и страшни и прекрасни времена.

* * *

За първи път от много месеци Йоан влезе в своя дом. Слугите започнаха да тичат, викайки към майка му, че той се е завърнал. Радост изпълни къщата и това се чу чак до дока, където Яков и неговият баща работеха върху една от своите лодки. Те знаеха какво означава това вълнение, дори преди слугата да дойде при тях с новините. Усмивайки се един на друг, те станаха и започнаха да вървят към къщата. Йоан се хвърли на раменете на своя баща, като се протегна зад тях, за да събори шапката на брат си от главата му. Една добра и непринудена борба се разрази докато Заведей ги възпря.

- Сине, липсваше ни повече отколкото можеш да си представиш.

- Съжалявам, татко. Не съм мислил, че няма да ме има толкова дълго. Но такива чудесни неща се случваха, че аз просто не можех да си тръгна. Имам да ви разказвам за много неща. Това са времената, които нашите хора са чакали от много столетия.

- Сине, ние искаме да чуем за това. Но първо трябва да се измиеш и да се преоблечеш. Ние ще имаме гощавка, за да отпразнуваме твоето завръщане.

- Благодаря ти, татко – отговори Йоан, прегръщайки отново майка си. – Толкова е хубаво да съм отново тук с вас.

Бутайки здраво своя брат, Йоан се оттегли към своите стаи, решен да се измие и да се върне колкото може по-бързо. Радост преливаше в неговата душа. Той се чувстваше, като че ли е най-блажения човек на земята. Да имаш такова семейство, да си имал преживяването да бъдеш ученик на Кръстителя и накрая да намериш Месията! Йоан напираше да каже всеки детайл на семейството си, но той знаеше правилата на дома. Вечерята беше време за разговори, поради тази причина техните вечери траеха няколко часа.

Имаше тишина за няколко минути. Накрая Заведей проговори:

- Сигурен ли си, че този човек е Месията? Ние чухме толкова много за Кръстителя и когато го чух лично аз се убедих, че той е пророк. Толкова съм благодарен, че той те прие за ученик, но ти знаеш толкова малко за този другия човек. Сигурен ли си, че чул правилно Кръстителя? „Божият Агнец” същото като Месията ли означава?

Яков не казваше нищо, но наблюдаваше всяко движение на брат си. За него също изглеждаше, че Йоан е постъпил малко прибързано, да остави тази извънредна възможност да бъде един от учениците на Кръстителя, знаейки толкова малко за този, другия човек.

- Господине – отговори Йоан, внимателно гледайки към своя баща. – Зная, че си мислиш, че може да съм прибързал да напусна Кръстителя, но ако ти беше там... ако беше чул гласа, който ние чухме... и тогава да чуеш, какво каза Кръстителя за Него. Той каза, че целия му живот е бил подготовка за този единствен ден. Той каза, че сега Исус трябва да расте, а той трябва да започне да се سماлява.

Докато семейството разговаряше на вечерята, всичките слуги бяха дошли и насядали в стаята и слушаха. Всички те бяха считани за част от семейството и Заведей искаше и те да се наслаждават на празненството по случай Йоановото завръщане.

- Сине – Продължи Заведей. Аз съм наблюдавал твоето търсене да познаеш Бога още от времето когато беше съвсем малък. Аз също съм се опитвал да Му служа през целия си живот и най-голямата ми радост е била да видя как моите синове стават толкова отдадени на Него. Той е бил добър към мен и аз знам, че Той ще бъде добър и

към вас. Уверен съм, че Той ще ви води в Своите пътища. Но след толкова столетия да повярвам, че Месията би могъл действително да е тук... изглежда твърде прекрасно дори да се помисли.

Накрая проговори и Яков:

- Добри ми братко, познавам те достатъчно добре, за да повярвам, че този Исус е поне още един пророк и дори някой по-велик от Йоан. Но Той да е Агнеца... аз дори не съм сигурен, какво означава това и със сигурност не съм готов да кажа, че Той е Месията. Но трябва да призная, че е добре да се обърне сериозно внимание на Йоановото свидетелство за Него. Може би това е едно и също – Агнецът и Месията. Ти сигурен ли си, че този човек ти е казал, че Той ще дойде за теб след няколко седмици?

- Това е, което Той каза. Но за съжаление трябва да спомена, че в този напрегнат момент аз пропуснах да Му кажа къде живеея. Обаче Той знае, че аз имам семейство и че се нуждая да се върна да прекарам известно време с вас, а съм сигурен, че не съм Му казвал нищо за вас.

- Ако Той е пророк предполагам, че ще те намери подхвърли Яков смеейки се.

- Наистина се надява – отговори Йоан малко нервно.

- Е добре, мисля, че е време да отпочинем – каза Заведей, ставайки. – Тези думи преди няколко нощи причиниха големи повреди. Ще ни трябва седмици, за да поправим някои от лодките и мрежите. И ние сме щастливи в сравнение с някои от нашите съседи. Никога не съм виждал такива свирепи бури да се надигат толкова бързо. То е като че ли Божият гняв е развихрен върху нас. Сигурен съм, че го заслужаваме. Трябва да имало поне дузина хванати прелюбодейства в нацията миналата година и сега с това, което Ирод направи... Изглежда, че има непрестанна атака върху семейството.

- Татко, защо Бог би ни съдил така строго, когато останалите народи са толкова по-лоши? – каза Яков, като с това наполовина питаше и наполовина заявяваше. – Това не ми изглежда право.

- Тъй като сме Божият избран народ, ние трябва да живеем по различен стандарт. Той ни е дал много повече истина, така че очаква да бъдем различни – възрази Заведей малко натъртено, като че ли вече са говорили за това и преди.

Йоан слушаше внимателно, дълбоко обмисляйки всеки коментар. Той реши да пита Исус за тези неща. Начинът, по който Той им беше отговорил на всичките им въпроси през нощта, когато останаха с Него все още го удивяваше. Той виждаше всичко от перспектива, която е много над всичко, което беше чул от учителите на закона. Със сигурност Той би могъл да знае отговора на Якововия въпрос. Дори самата мисъл за това развълнува Йоан. Веднъж Кръстителят бе нарекъл Исус „Божият Син”. Да помислиш, че би могъл да бъдеш учен за Бога от Самия Бог! Това беше твърде много дори за Йоан да го проумее.

* * *

Петър се опитваше да бъде търпелив с брат си. Той много се радваше, че го вижда, но беше твърде много превъзбуден, защото си беше отишъл за толкова дълго време, оставяйки тяхната риболовна работа в момент, когато беше най-необходим. Сега, когато тяхната единствена лодка беше потопена в бурята, Андрей не изглеждаше дори да го е грижа.

- Щастлив съм за теб, че си намерил Месията, но мисля, че трябва да помислим откъде да намерим храна за следващите дни – изпусна се накрая Петър.

Андрей беше малко изумен. Той погледна бъркотията наоколо, която още стоеше от бурята.

- Разбира се. Моля те, прости ми, Петре. Аз дори не те попитах, как са били нещата. Чух за бурята и за лодката, когато влязох в града. Ти имаш жена и семейство, за които да мислиш. Разбирам защо се тревожиш. Аз ще бъда тук за известно време и ще ти помогна нещата да тръгнат отново.

- Искаш да кажеш, че ще ни напуснеш отново? – попита Петър, като намръщи челото си. По това Андрей разбра, че беше ядосан.

- Петре, длъжен съм. Как бих могъл да не следвам Месията? Ние като народ сме живели за това време.

Петър се обърна да погледне към морето. Те и двамата стояха мълчаливо за няколко минути и тогава Петър проговори:

- Прав си, братко мой. Знаем, че сме прекарвали столетия като народ чакайки за Него, но бих желал да чуя поне за един човек, който е получил отговор на някоя своя молитва! Опитвал съм се през целия си живот да бъда покорен. Ходя в синагогата всяка събота. Работя за семейството си. Защо тогава Бог ни прави всичко това?

Андрей знаеше, че е по-добре да не се опитва да отговаря на тези въпроси. Най-накрая той пристъпи към своя брат, обгърна с ръка рамената му и го дръпна към къщата.

- Ела, трябва да видя жена ти и децата ти. Колко много ми липсваха всички те. Всичко ще потръгне. Винаги става. Нищо няма да те спре за дълго. Просто това ще даде на рибите шанс да станат малко по-големи преди да ги хванем.

- Добре е да те видя, братко – каза Петър, усмихвайки се най-последно. – Просто не ми харесва да слушам, че отново ще ни напуснеш.

- Знаем. Но ще имаме достатъчно много време да поговорим за това. Учителят ще дойде за мен едва след няколко седмици.

- Какво? Той ще дойде тук?

- Да, Той каза, че ще дойде за мен след няколко седмици.

- Много добре. Никога не съм срещал Месия – отвърна Петър с хихикане. – Мислиш ли, че Той може да ни помогне да възстановим нашата лодка? Или дори по-добре да ни каже къде е рибата?

- Добри ми братко, това може да е малко множко за Месията. Аз мисля, че искаш нещо, което само Бог може да направи.

Трета част

МИХАИЛ, ангелските капитани и техните войски продължаваха да се взират в ужасяващия спектакъл, който се разиграваше пред тях. Пустинята беше засенчена от облака демони от почти четиридесет дни – откакто Синът беше влязъл за Своята конфронтация с Луцифер. От бунта в небето двете войски не се бяха срещали по този начин. В продължение на четиридесет дни злата демонична орда беше хвърляла оскърбления и престорени атаки върху ангелската армия, която знаеха, че беше под строги разпореждания да не отвръща.

Михаил и неговите капитани бяха гледали безпомощно как злата орда беше нападала населението на Израел. Те се събираха на бури да изпращат градушка, за да унищожат техните осеви. Безмилостно издухваха дърветата върху техните жилища и поразяваха хората със светкавици, като че това беше една голяма игра за тях. Те поразяваха мъже, жени и деца с множество различни болести. Агитираха римските

военни подразделения да правят пакости и посяваха огорчени и бунт в сърцето на всеки, което беше отворено.

Чрез всичко това злата орда имаше само една цел – да предизвика Синът да отвърне със Своя авторитет като Бог. Те не разбираха защо, но техният господар, самият Луцифер, им беше казал, че те са обречени, ако Исус не излезе извън Своето човешко естество и не им отвърне чрез Своята сила като Бог. Те трябваше да Го провокират да направи нещо, което Отец не Му беше показал.

Луцифер погледна надолу към това зрелище. Той се чувстваше уверен със своите легиони помрачаващи небето. Той погледна ангелските войски стоящи пасивно и не чувстваше нищо друго освен презрение. Той се обърна към своите лейтенанти, казвайки:

- Те скоро ще бъдат наши! Сега аз ще склоня техния Господар да ми служи и тогава те също ще ни служат. Това е момента, за който сме чакали! Това е дори по-добре, отколкото когато прелъстих Адам и Ева – много по-добре! Колко глупаво от страна на Отец да предаде Сина Си в ръцете ми по този начин! Той дори Го изпрати в образа на Човек, най-слабото от всички творения да ми се съпротивлява! Скоро ще бъдете свидетели на най-големия ми триумф. Ние ще празнуваме като унищожим това жалко малко племе, юдеите, за които Той, по някакви необясними причини се грижи толкова много.

Исус седна на планинския хребет гледайки пустинята. Копнееше да има отново общение със Своя Отец. Той знаеше, че Отец Го наблюдаваше, и че Светия Дух беше с Него, но Той копнееше да гледа Отец и да чувства Светия Дух отново. Сега беше толкова слаб, и за първи път от седмици, гладът идваше върху Него на вълни и изглеждаше, като че ли е сграбчил самия мозък на костите Му. Това плътско тяло Му беше станало по-голям товар от всеки, който досега беше познал. Как копнееше да се освободи от него!

Той започна да гледа към камъните. Те почти изглеждаха като хляб. Колко лесно би могъл да превърне един от тях на самун и да удовлетвори тази ужасна болка! Той се опомни бързо, отвършвайки погледа Си от камъните, за да погледне към равнината.

Тогава Го заля депресия, както вълните на глад Го бяха залели преди. Колко мрачен беше този свят! Как копнееше да види отново славата на Отец. Колко уморен беше Той да гледа постоянната себичност в сърцата на хората. Всеки един търсеше само своето собствено добро и се грижеше само за себе си. Ако Той сега беше цар щеше да им покаже плодовете на техните пътища! Но не беше ли това, което много други царе са се опитвали да направят, стигайки само до още по-ужасна себичност? Тогава Той не би бил по-различен от тях.

Откъде идваха тези мисли? Той стана и се огледа наоколо.

- Не трябва да позволявам на ума Си да блуждае така – помисли Си Той. – Аз съм Божият Син. Аз не просто обитавам в славата, Аз имам славата вътре в Мен. Аз имам силата. Бих могъл дори да премествам планини, ако пожелах. Бих могъл да разпръсна това мрачно време само с повдигането на пръста си.

Луцифер видя своя шанс. Слабостта на Исусовата плът Го правеше уязвим. Сега Той се клатушкаше по ръба. Сега би могъл да бъде притиснат да използва силата Си за Свои Собствени себични причини.

- И той мислеше, че ще може да ме осъди за това, че използвам силата за себе си и че търся слава за себе си. А сега Той ще покаже, че е точно като мен! – прошепна Сатана на своите командири, като се отдалечаваше от тях.

Когато Сатана се изправи, злата орда спря да се върти и почти в унисон ахна с объркваша комбинация от екстаз и страх. Вятърът връхлетя планините, така щото дъждът беше отнесен пред него като вълни. Сатана се обърна и махна с ръката си във

въздуха, като че насочваше своите легиони да стоят назад. Той презираше тези хленчеши малки създания и демони почти толкова, колкото те се страхуваха от него. Той заповяда на своите командири да ги вземат под контрол, за да образуват отново облак от депресия над региона. Тогава продължи към Сина, почти весел от това, което очакваше.

Исус отново беше коленичил да се моли главно, за да се бие с мислите, които сега почти го бомбардираха чрез самия дъжд. Чувствайки присъствието зад Себе Си, Той се обърна и погледна Луцифер.

Луцифер стоеше в своето най-славно облекло, по-зашеметяващо от колкото който и да е император би могъл да си представи. Лицето му беше толкова благо и привлекателно, че всяко дете лесно би дошло при него. Исус веднага го позна и бавно стана на нозете Си, за да го срещне.

- Толкова съжалявам да Те видя в този вид – наблегна Луцифер, правейки незначителен поклон. – Ние си имаме нашите различия, но това е твърде шокиращо. Последното нещо, на което приличаш е Божия Син, който ме създаде. Има ли нещо, което мога да направя за Теб? Разбира се, Ти, бидейки Сина, не се нуждаеш аз да правя каквото и да е било за Теб. Бих се радвал да превърна камъните на хляб за Теб, но съм сигурен, че Ти все още можеш да направиш поне нещо като това.

Исус погледна Луцифер. Той изглеждаше по-царствен от ангелските военачалници. Лицето му беше много по-благо, отколкото Той беше виждал да изглежда човешко лице. Неговият глас беше по-утешителен и властен отколкото Той беше чувал откакто беше дошъл на земята. Това беше гласа, който Ева беше чула. Той гледаше докато Луцифер вдигна един камък, който действително приличаше на самун хляб.

- Скъпи, Исусе. Така искаше сега да Те наричам, нали? Моля Те, превърни го в хляб за Себе Си, за да Си върнеш малко силата, че да можем да поговорим. Разбира се, аз бих се радвал да го направя за Теб, ако не можеш.

За момент Исус Си помисли, че би могъл дори да помирише хляба. Никога не Си е мислил, че нещо на земята би могло да бъде толкова привлекателно. Той го взе от ръцете на Луцифер. Поддържа го, погледа го и изненадващо помириса хляба отново, едва доловимо, но това повдигна глада Му както никога преди.

- Никога преди не съм желал хляб по този начин – помисли Си Исус. – Но Моят Отец е направил това да бъде камък и Той не ми е показал да превръщам камъните в хлябове. Той Ме обича повече от въздушните птици и Той ги храни всеки ден. Така че, ако Той не е избрал да Ме нахрани днес, то това е за Мое добро, защото Той Ме обича. Аз искам да ям само това, което Моят Отец доставя за Мен.

- Човек не живее само чрез хляб, но чрез всяко слово, което излиза от устата на Бога – отговори Исус, гледайки Луцифер.

- Разбира се – отвърна дяволът, без да сменя своето изражение или да показва нещо друго освен своята очевидна загриженост. – Значи, Отец Те е лишил също и от Твоята сила. Защо би трябвало да прави това, ако Ти има доверие?

Моментално Исус и дяволът застанаха на върха на храма.

- Слушай, аз правя това само, за да Ти помогна. Изглежда, че Отец Те е предал, също както предаде мен. Ако Си все още Негов Син, ако Той не се е отказал от Теб, което ми се струва, че Той със сигурност би трябвало да е направил, хвърли се от този храм и виж дали Той ще Те избави. Не казват ли Писанията: „Ще прати ангелите Си за Теб, да Те издигнат, да не би да удариш в камък крака си.” Със сигурност тогава Той ще изпрати ангелите Си да Те хванат, ако би скочил от този храм. Това ще стане, ако Той все още Те счита за Свой Син. А ако не, тогава ще разбереш, че Той е направил всичко това само, за да Те унищожи, че Ти Си бил изхвърлен както и аз бях. Аз знам, че

Ти не искаш да използваш силите Си за Себе Си, но ако Той не изпрати Своите ангели да Те спаси, тогава е по-добре да се научиш да ги използваш за Себе Си, също както и аз направих и това е най-добрия сгоден случай, който може да се намери.

Немощта сега заливаше Исус, както гладът Го заливаше по-рано. Никога не се беше чувствал толкова зле. Колко копнееше да види Отец или да почувства Святия Дух. Колко велико би било, ако само би видял ангел. Той погледна храма, където се беше наслаждавал на толкова сладко общение с Отец. Той Си спомни как разискваше Писанията със старейшините, когато беше млад, и какво наслаждение беше да ги изучава, да ги преценява и да ги вижда от човешка перспектива. Не. Той не можеше да изпитва Отец по начин, по който хората постоянно го правеха. Да се съмнява в Неговата вярност, е да се съмнява в силата, която поддържа вселената и която даде живот на хора и ангели. Това беше съмнението, което Ева позволи да пусне корен в нейната душа. Змията изобщо не беше променила пътищата си.

- Да не изпитваш Господа твоя Бог – отвърна Исус.

- Много добре, аз разбирам – подхвърли Луцифер, в своя най-смирен и състрадателен глас. – Просто е трудно за мен да разбера, защо Си в такова състояние. Но Ти Си прав. Ти знаеш, че Ти Си Синът и не Ти е нужно да доказваш това.

- Трябва да искам извинение за тези неконтролируеми демонични орди – отбеляза Луцифер като се обърна да погледне хаоса, който те бяха създали. – те са постоянно гладни, почти колкото Си Ти сега. Те или трябва да нахранят апетитите си или наистина излизат от контрол. Тъй като проклятието върху нас е, че ние трябва да ядем пръстта, която Ти използва да направиш човешката плът, нашата единствена храна тук е човешката плът. Затова ние трябва да се изхранваме с човешките страсти. Колкото повече успеем да ги разпалим толкова повече ние се изпълваме. Разбира се, хората сами ни канят да правим това, като се отвръщат от думите, които излизат от Божиите уста и търсят тяхното изпълнение чрез страстите на плътта. Така че ние се храним един друг. Но това е жалко съществуване и за двамата ни с Теб – каза Луцифер, като се обърна да погледне Исус.

- Виждаш ли тези демони на страст ето там? Откакто ги накарах да напуснат оргиите в Рим и да дойдат тук те почти гладуваха. Много от хората тук са се научили да се хранят с Божието слово. Мнозина от останалите са се научили да пазят страстите си в контрол в съответствие с всичките им традиции. Но тези демони на страст не са толкова глупави колкото изглеждат. Те могат да разнищат тези традиции и дори да ги използват да посеят повече страст в техните сърца. Тези хора станаха много повече отдадени да изявяват външна набожност, за да покрият покварата, която е в сърцата им. Това демоните не ги е грижа. Докато могат да причиняват страстта да расте в техните сърца, техните апетити са задоволени. В действителност страстта, която е сега в някои от най-набожно изглеждащите хора тук е много по-голяма от това, което изобщо сме виждали в Рим. Разбира се, демоните на измама и религиозните демони, повечето от тях са решили, че наистина не искат да се връщат в Рим. Те прекарват толкова добре тук. Мисля, че сега ще бъде необходимо само малко време преди да прелъстят дори тези, които наистина обичат словото на Бога.

Луцифер отново погледна Исус, който беше очевидно наскърбен от всичко, което беше казано. Дяволът търпеливо изчака докато Той осмисли всичко и тогава продължи.

- Изглежда, че съвсем скоро цялата тази нация ще се преклони пред мен, също както направиха римляните и гърците преди тях. Разбира се аз няма да върна обратно идолите. Трябва да призная, че макеите направиха това трудно тук. Въпреки всичко, това само причини тези религиозни демони да проявяват известно творчество. Сега те са научили хората как да правят идоли дори от Писанията, традициите и разбира се от

техните собствени религиозни традиции. Сега първосвещеникът е много повече обожаван от Твоя Отец. Те сега дори зачитат и упоават на фарисеите повече отколкото на Него и фарисеите обичат себе си повече от Него.

Луцифер отново се обърна да погледне към Исус, който мълчеше, но беше очевидно наскърбен, дори повече от преди.

- Аз наистина не искам да правя това на тези малки жалки хора. На мен наистина ми харесва много повече в Рим. Но тъй като Ти Си тук, ние трябва да концентрираме усилията си тук. Ако ще се опитваш да ги водиш отново в покорство, трябва да направя всичко, което мога, за да Те спра. Ние имаме толкова голям успех досега, че ще бъде само въпрос на време преди да сме съсипали Напълно тези хора. Би било жалко. Аз наистина не изпитвам никакво удоволствие от това. Не знам защо ги обичаш толкова много и защо въобще се интересуваш толкова много от хората. Виж как в действителност те се наслаждават на компанията на моите демони повече отколкото искат да бъдат с Теб или с Твоя Отец. Те скоро ще се самоунищожат чрез своята егоцентричност, а никой от нас не иска това. Помислил съм за решение, което би могло да е от полза и за двамата ни.

Луцифер отново се обърна и погледна към Исус, с нещо, което изглеждаше като най-непресторено състрадание. Правейки пауза само за няколко секунди, той продължи с леко понижен глас:

- Аз знам, че обичаш тези хора. Знаем, че искаш да им помогнеш. Аз също не искам да продължавам да ги прелъстявам. В действителност, аз също бих искал да се отърва от тези малки демончета и от техните болни извращения. Този свят сега е мой. Адам ми го даде, когато избра да ми служи. Отначало бях само ядосан на Бога, че ме пропъди от небесата. Затова пуснах всички тези орди с техните извращения и болести, но сега само искам да съществувам в мир. Ако само ме признаеш, ще Те оставя да царуваш над всички царства в този свят. Тогава можеш да направиш така, че всички да заживеят според Закона, който Ти даде на Мойсей. Тогава можеш да изпратиш всички тези орди в ямата, а и аз също ще бъда радостен да видя, че те си отиват. Тогава няма да има повече войни или болести, а хората ще започнат да живеят отново толкова дълго, колкото и Адам – по хиляда години или дори и по-дълго, ако премахнеш забраната и им позволиш да намерят отново Дървото на Живота. Тогава ще има мир на земята. Аз ще те оставя да правиш каквото поискаш. Всичко, което трябва да направиш е да ми се поклониш веднъж, за да признаеш моята законна власт и така аз ще знам, че Отец няма да ме прогони от тук, както направи от небесата.

Исус внимателно наблюдаваше Луцифер. „Докарах Го точно до ръба” – помисли си дявола. Той почака, за да бъде сигурен, че неговите шест изречения ще окажат най-голямо въздействие, тласкайки Го към ръба в пропастта. Състраданието, което видя в Исус за тези бедни хорица беше дори по-голямо отколкото той можеше да си помисли. „Колко слаб Го прави това състрадание” – размишляваше дяволът. – „Трябва да успя никога да не позволя и най-малкото състрадание да ме сграбчи. Това е неприятел на цялата истинска сила. Но аз трябва да продължа да симулирам състрадание пред Него, докато Той е толкова слаб. Фалшивото състрадание е толкова силно, колкото и отмъщението, ако е използвано както трябва” – мислеше си той, старайки се да скрие презрението, което всъщност му се искаше да покаже към Сина, Който Си позволи да изпадне до такова положение на слабост в това крехко човешко тяло. Луцифер предложи това, което знаеше, че би било неоспорим аргумент:

- Знаем, че тялото сега те наранява. Не знам как търпиш да бъдеш в него толкова дълго. И само като Си помислиш, че Отец иска Ти да изтърпиш още няколко години в него! Но това, което наистина не разбирам е как е възможно да иска от Теб, Сина на Бога, Господа на Славата, да търпиш срама и мъченията на този кръст! Каква би могла

да е причината за това? За тези малки жалки творения? Как е възможно това да им помогне? Изглеждаше резонно това, което ме накара да се обърна срещу Него, когато го направих. Аз помня Твоята слава. Дори не мога да понеса да Те гледам така, много ниско, на кръста! Само един малък поклон и ще избегнеш всичко това и ще се върнеш към Твоето славно състояние незабавно. Ще бъде толкова лесно и толкова бързо. Само го направи и ще обърнем тази вселена в някаква уравнивост.

Луцифер се опита да изобрази на лицето си състрадание:

- Моля, само го направи и ще имаш всичко – умоляваше той.

После почака, сигурен, че Исус ще му се поклони всеки момент. Той изучаваше Исусовото лице, търсейки някакъв знак за Неговото покорство, но стана обезпокоен, че състраданието от Неговото лице не се промени. Накрая Исус се обърна и погледна решително към Луцифер.

- Махни се от Мен, Сатана! Писанието казва: „Почитай Господ Бог и само на Него се покланяй.”

Ужас обхвана Сатана, докато се отдръпваше бързешком. Той знаеше, че Синът има сила да го разруши с дума или дори с жест. Страхът, който го обхвана, бързо се разпространи върху всичките демонични орди. Те летяха във всички посоки, докато техните отвратителни проклетия изпълваха въздуха. Всеки ангел в района видя какво става и хваленията към Бога и Неговия Син бързо се издигнаха над суматохата от летящи демони.

Михаил и капитаните, които стояха с него в дълго и мъчително бдение, сега се втурнаха към Сина.

- Господи, благодарим на Отец, че Ти издържа това ужасно изпитание – каза Михаил, когато успяха да Го достигнат. – Беше ужасно изпитание също и за нас, гледайки Те при издържането на ужасната яростна атака на злото. Дори не можехме да виждаме през демоничния облак какво се случва, но можехме да го почувстваме. Цялата тази част от света може да го почувства. Но благодарим на Отец, че Ти Си добре. Той ни инструктира да Ти дадем този хляб и да Ти кажем: „Добре сторено, Мой верни Сине, в Когото е Моето благоволение.”

При тези думи очите на Исус светнаха и Той застана на краката Си със сила, която не беше чувствал от много дни.

- Отче, Аз Съм доволен с Теб. Всичките Твои пътища са съвършени. Благодаря Ти за Моята сила. Благодаря Ти за Твоя Свети Дух. Благодаря Ти за този хляб, но дори и повече – благодаря Ти за Твоята любов и милост.

При това Исус седна отново на камъка и започна да яде Своя хляб.

- Приятели Мои – каза Той, гледайки към Михаил и капитаните – този хляб е просто, но огромно удоволствие, което Аз много съм оценявал като човек, но никога толкова много както този самун сега. И след четиридесет дни гледане на нищо друго освен зли облаци Съм толкова благодарен да видя лицата ви сега.

- Господи, радваме се, че сме Ти донесли радост. Това време беше най-трудното за всички нас. Всички бяхме предмет на Луциферовото коварство, когато той се опита да ни разбунтува в небето. Бяхме в небето, пред цялата слава и величието на Отец около нас, а той все още ни убеждаваше, като много от нашите последователи му се поддадоха. Адам и Ева му се поддадоха въпреки че обитаваха в рая при добротата на Отец, която ги заобикаляше. Завинаги ще бъде чудесно за всички творения, че Ти му се противопостави в такова слабо състояние сред този изпаднал и зъл свят. Прости ми, но изглеждаш много зле точно сега, в тяло, но по сърце няма друг като Теб. Това наистина е ден на слава и победа, в който ние завинаги ще се радваме. Радостта на Твоя Отец и радостта на небето не е била толкова голяма откакто ние всички пеехме и думите бяха извикани в съществуване.

Докато Исус стоеше, небесата на хиляди мили във всички посоки блеснаха от мечовете на ангелите, тъй като бяха извадени за поздрав към Него. В небето славата на поздрава беше по-велика от която и да е било преди това. Всеки ангел, всеки херувим, всяко сътворено същество в небето, пееше, танцуваше и се радваше с всички свои фибри. Нови цветове се родиха докато Бащината прелест потече, за да целуне ангелите и съществата, които Той обичаше толкова много, които Той и Неговият Син бяха довели до съществуване заедно. Скоро хората, които бяха паднали до дълбочините на покварата и тъмнината, щяха със сигурност да стоят пред тази слава. Те дори и сега бяха сигурни, че един ден ще стоят пред славата, която е по-голяма от всичко, защото те ще се въздигнат от най-голямата тъмнина. Това беше най-голямото удовлетворение на Отец – да сподели красотата и славата с тези, които можеха да я видят, защото цялата красота и слава бяха резултат от Неговата любов към тези, които можеха да я споделят чрез любов с Него.

Докато Исус вървеше о прашния път от пустинята, Той можеше да почувства удовлетворението на Отец. Всички ангели, които стояха в шпалир по пътя, с извадени мечове за поздрав, докато коленичеха на едно коляно, също чувстваха удовлетворението. Преди часове беше най-голямата тъмнина за всички времена, а сега беше най-светло. Те знаеха, че небесата са пълни с най-голямо поклонение, но сега никой не би разменил мястото си на земята, заради това, което ставаше на небесата. Никога повече нямаше да има съмнение, че Царят в Неговата най-голяма слабост, беше много по-силен от Лукавия в най-голямата му сила. Никога повече нямаше да има съмнение в творението, че Господ завинаги ще триумфира. Истината ще тържествува завинаги. Лъжите и измамите на бащата на лъжите, сега бяха победени. „Последният Адам” победи там, където първият се провали. Сега славната победа беше сигурна.

* * *

Симон и Андрей бяха уморени. Те бяха ловили риба цялата нощ без да хванат достатъчно дори и за закуската си. Андрей беше уморен да слуша Симон да го мъмри за вярата му, че Исус е Месията и че ще се върне за него. Вече много седмици Исус не само че не се върна за него, но и нямаше новини от Него. След голямото очакване, което се надигна поради Кръстителя, сега като че ли имаше огромна депресия над цялата земя. Не само че небесата потъмняха от облаци за много дни, но огромни бури шибаха страната като с бич. Изглеждаше като че ли Бог ги е оставил завинаги. Андрей сега чувстваше, че тъмнината в неговото сърце е по-голяма от тъмнината над земята. Изглеждаше като че ли Исус просто е изчезнал.

Аргументите на двамата братя за работата, която трябваше да бъде извършена, за да осигурят лодка, беше стигнала до кресчендо, когато те чуха голяма шумотевица, идваща от града. Те двамата спряха, за да погледнат, тъй като тя ставаше все по-висока и очевидно вървенето беше по техния път. Изглеждаше като сватбено празненство, но беше твърде рано за такива събития. Когато малко момче се зададе от ъгъла, те го извикаха:

- Какво става, млади момко?

- Исус е тук. Един, Който изцелява болните, дойде при нас!

Симон и Андрей се погледнаха един друг. Накрая Симон попита:

- Какво искаш да кажеш с това „Един, Който изцелява болните?”

- Не знам. Досещам се, че не сте били тук доста дълго след като сте пропуснали новините, които другите са чули. Но най-накрая Той дойде!

В това време цялата тълпа се появи от ъгъла, като Исус ходеше начело. Без колебание Той дойде при Андрей и Симон, стъпи в лодката им и им каза да отплуват

малко по-нататък. Симон се поколеба но после тръгна. Само след няколко метра Исус вдигна ръката Си, за да ги спре. Тогава започна да говори на тълпата, която сега се разпространи по цялото крайбрежие и изглеждаше като че ли е запълнила всяко възможно място.

Докато Исус поучаваше хората, Андрей и Симон седяха в задния край на лодката и гледаха с удивление. Думите Му се лееха над голямата тълпа като лек бриз. Той ги насърчи, даде им надежда. Той говореше на хората за Бога като че ли беше най-близкият им приятел. Той направи Бога лично достъпен. Накара ги да почувстват, че Бог беше точно там, с тях.

След около час, Исус приключи поучението Си и нареди на хората да си отидат по домовете и да се починат. Те не искаха да си отидат, но все пак си тръгнаха с голяма радост. Половин дузина песни се чуваха от различни групи, докато ходеха, а от лодката това изглеждаше като хармония.

Симон и Андрей бяха без думи, когато Господ се обърна към тях:

- Идете в дълбоките води и хвърлете мрежите си.

След малко Симон отговори:

- Господарю, ловувахме цяла нощ и нищо не хванахме.

Исус не каза нищо. Накрая, след няколко минути, Симон предложи:

- По Твое настояване ще опитаме отново.

- Точно тук ще бъде чудесно – отговори Исус.

Андрей и Симон хвърлиха мрежите. Колкото по-дълбока ставаше водата, толкова повече риба хващаха, което не беше ставало по-рано. Скоро мрежите започнаха дори да се прокъсват. Виждайки съседни наблизко, Симон им викна да дойдат да помагат. Исус седна, оглеждайки се докато те пълнеха двете лодки с огромно количество риба.

Когато свършиха, Симон и Андрей седнаха и погледнаха Исус. Незабавно Симон си спомни какво беше казал на Андрей, когато говореше за Исус и как брат му вярваше, че Исус е Месията. Симон му се присмиваше, казвайки, че може би Месията ще дойде за него и може би ще им каже къде да ловят риба. Андрей отговаряше, че той очаква твърде много от Месията и че само Бог може да прави това. Симон гледаше цялото количество риба. Той гледаше и другата лодка, която се накланяше от големия улов. Тогава той погледна Исус, Който го гледаше право в очите. Той гледаше Симон с толкова разбиращ поглед, че той разбра, че Исус знаеше техните разговори. Голям страх сграбчи Симон, докато падаше на коленете си.

- Моля Те, Господи, иди Си от мене. Аз съм такъв грешник. Аз не съм достоен да бъдеш в моята лодка.

- Не съм тук, защото си достоен – отговори Исус. Тук съм за Андрей и за теб. Ще дойдете ли?

Симон заплака неконтролируемо. Андрей го обви с ръцете си и каза на Исус:

- И двамата ще дойдем.

Тримата вървяха в тишината, докато дойдоха до дома на Заведей и неговите синове. Те седяха в лодките си, кърпейки мрежи. Яков и баща му се опитваха от няколко дни да утешат Йоан, но той беше разсеян. Той беше сигурен, че Исус ще се върне за него, но вече минаха много седмици. Той само не може да вземе под внимание, че те грешат за Исус. Кръстителят беше толкова сигурен. Те чува гласа като гръмотевица със собствените си уши, но сега всичко изглеждаше толкова далечно, толкова тъмно.

- Татко, -- отговори Йоан – аз не се интересувам от нищо друго, освен от Бога. Видях толкова много докато бях с Кръстителя за толкова време. Бог се движи сред нашите хора. Земята ни е жива отново с усещане за Неговото присъствие. Как мога да мисля за работа? Не знам защо Исус не се връща за мен, но не мога да отстъпя. Сега

трябва да Го намеря. Сега още повече се нуждая от Месията, а не от живот в лукс. Знам, че този Исус е Месията. Не мога да повярвам друго.

- Да, сине мой – отговори Заведей – но ако Той е Месията, Той трябва да бъде човек на истината и Той ти е дал дума, че ще се върне за теб. Ако не пази думата Си към теб, Той не е Единствения. Не можеш да направиш компромис с това.

Йоан само се приведе. Той знаеше, че това, което казва баща му е истина. Ако Божието слово беше основата на тяхната вяра, как може някой да бъде истински представител на Господа, ако не пази думата си? Отчаянието покри Йоан като одеяло. Надеждите му бяха толкова големи. Сега всичко се беше сринало.

- Мир вам, приятели Мои – чу той глас зад себе си.

Йоан отскочи назад толкова бързо, че Яков и баща му бяха почти ударени от лодката. Тогава те тримата станаха. Исус стоеше на брега.

- Никога няма да те оставя или изоставя. Аз знам, че и ти никога няма да Ме оставиш. Ела, защото е време а започнем пътуването.

Йоан беше почти вцепенен от радост. Големи сълзи течаха надолу по бузите му. Той се наведе ниско, а после каза:

- Татко, братко, Той е тук. Това е Исус. Този, Когото чаках.

- Ти Ме почака няколко седмици, но Аз Съм чакал за теб дори повече. Сега нека се заемем с работата на Моя Отец.

Четвърта част

Заведей беше загрижен за своя син Йоан. Той изглеждаше паднал духом, относно Исус, че Той нямаше да се върне за него, както беше обещал. Яков, братът на Йоан, се чувстваше по друг начин.

Той си помисли, че Йоан има склонност да прекалява с идеализма си и това разочарование имаше смисъл за него. Йоан сега работеше с толкова изявено чувство на безсилие, че изглеждаше, като че ли всяка задача е враг, който трябва да бъде наказан. Заведей реши, че се е стигнало твърде далеч и той трябва да поговори с него.

- Сине мой, знам, че положи толкова вяра в този Исус, но не трябва да уповаме така на никого. Само Бог е достоен за такова доверие. Единствено Той никога няма да ни разочарова. Той е единствения, на Когото трябва да посветим себе си по такъв начин. Дори и най-великите пророци, като Мойсей и Илия са правили грешки. Това се случва, защото ние като хора лесно сме склонни да следваме хора, затова сега страдаме от това ужасно иго да сме подчинени на римляните. Получихме само това, което сме заслужили, затова, че не се решихме да нямаме друг Бог, освен нашия Господ.

Йоан дори не вдигна поглед, за да потвърди бащините си думи. Всяка от тях го удряше като плесница по лицето, въпреки че вярваше, че това, което той казва е истина. Той просто не знаеше какво да прави. Месеците, който прекара с Йоан Кръстител, бяха най-чудесните в живота му. Те бяха изпълнени с постоянните чудеса на Божието действие. Кръстителят събуди надежди за най-голямото движение от Бога, каквото Израел никога не бе преживявал. Никога не беше чувствал такава надежда, толкова очакване, такива чудеса. Сега разочарованието изглеждаше точно толкова ужасно, колкото предишните времена бяха чудесни. Въпреки това, времето у дома му показа, че той никога нямаше да се върне към нормален живот. Така че сега той не знаеше какво ще прави.

- Татко, съгласен съм с това, което казваш. Знам, че някак си ще успея да превъзмогна тази дезориентация, която чувствам. Но знам, че или трябва да се върна при Кръстителя или някак да намеря Исус. Не мога да обвинявам Исус, че не е спазил думата Си. Всеки може да забрави. Нещо може да се е появило и да Му е попречило да дойде.

- Ще отида да Го търся – измънка Йоан, хвърляйки мрежата, която кърпеше. Това решение беше като вятър, издухващ мъглата от ума му. Изведнъж той се почувства по-добре. – Ще търся Исус докато Го намеря! Ако трябва дори няма да ям, но докато не Го намеря, няма да правя нищо друго – продължи той с толкова сила, че шокира баща си и брат си.

- Когато Ме потърсиш, ще Ме намираш – звънна глас от пейката над тях. И тримата се завъртяха натам, за да видят кой бе проговорил.

- Господарю! – извика Йоан, втурвайки се към пейката с гигантски скокове. – Ти дойде за мен!

- Ти съмняваше ли се, че ще дойда?

- Е, беше толкова отдавна – смънка Йоан.

- Усъмни ли се в Моята дума? – попита Исус отново.

Йоан не знаеше какво да каже, така че не каза нищо. Исус също не каза нищо, но продължи да гледа право към него. Накрая Йоан почти прошепна:

- Съжалявам. Започнах да се съмнявам, но знаех, че трябва да има основателна причина, за да не дойдеш.

- Ще научиш, че никога няма да имаш основание да се съмняваш в думите Ми. – отговори Исус, като се протегна да вземе Йоановата ръка и да го издърпа до горния край на пейката.

Тогава Исус се обърна и погледна надолу към Заведей и Яков. И двамата бяха наблюдавали сцената с най-голям интерес. Йоан бързо каза:

- Татко, братко, простете ми, че не ви запознах. Това е Исус, за Когото ви говорих.

- Да, -- отговори Заведей – нашият син ни разказа много за Теб. Моля, може ли да Ти предложим гостоприемството си?

- Господине, Отец Ми и Аз винаги сме оценявали гостоприемството, което Сме получавали в твоя дом, а също и в дома на баща ти. Затова и дойдох за твоите синове. Те ще почетат Отца Ми и Мен, както ти и твоят баща направихте и те ще Ни помогнат да построим обиталище, така че да може един ден да приемем теб и твоя баща и да ви покажем гостоприемство.

Заведей очевидно не Го разбра.

- Господине, бил ли сте тук преди? – попита той.

- Приятелю, трудно е за теб да разбереш сега, но ще разбереш по-късно. Ти и твоят дом почетохте Бога, като търсехте да знаете Неговите пътища и като поучавахте синовете си да уповават на Неговото Слово. Той ще те почете сега, употребявайки синовете ти.

Докато говореше, Той протегна ръцете СИ, за да изтегли Яков до горния край на пейката. Яков взе ръката му свенливо.

- Ще се присъединиш ли към нас? – попита Исус, втрещвайки се нарочно в Яков.

Яков беше слисан. Поток от мисли се надигна в сърцето му. Той никога не бе считал себе си за духовен човек като брат си. Той се опитваше да живее според Закона и искрено се опитваше да прави това, което бе правилно, преди всичко, за да почете баща си и майка си, но в същност никога не бе почувствал желание да знае за Бога. Бог изглеждаше твърде неясен и труден за разбиране. Той чувстваше неуловима и почти

постоянна вина за това, но сега това бе нещо повече. По някаква причина в този момент, той почувства дълбок срам затова, че не е искал да знае повече за Бога. Присъствието на Исус някак си усилваше тези чувства в него до такава степен, че той почувства, че или трябва да избяга или да заплаче.

- Не се срамувай. Ти не си по-различен от другите хора; никой човек не иска да познае Бога. Мнозина искат да Го почетат, но малцина искат да Го познават, а дори още по-малко искат да се приближат до Него. Но Отец иска да бъде близо до хората. Той иска да те употреби да помогнеш да бъдат доведени хора по-близо до Него.

Всяка дума, като че ли удряше Яков с чук по гърдите. Йоан и неговият баща бяха дори смутени, когато сълзите започнаха да се стичат по лицето на Яков. Те никога преди не бяха го виждали толкова емоционален, а и той никога не се бе чувствал така по-рано. Той наистина съжаляваше, че не се е опитвал да познава Бога. Той беше по-радостен, отколкото някога си спомняше да е бил, тъй като осъзна това, което Исус току-що му каза. Той не само, че можеше да дойде по-близо до Бога, но беше сигурен, че някак си Господ точно сега, по някакъв начин го кани да го направи.

- Господарю, моля Те кажи ми какво трябва да правя?

- Следвай Ме.

- Аз не Те познавам, но някак си знам, че Си истински. Чувствам като че ли Самият Господ говори чрез Теб. Ти не само знаеш какво мисля, но измъкваш навън най-съкровените мисли на сърцето ми. Никога не съм се чувствал така, а не правя прибързани работи, но знам, че ще Те следвам.

Заведей гледаше цялата сцена в гробно мълчание. Как можеше такава кратка среща с непознат да има толкова влияние върху сина му? И защо въпреки неговото учудване, той не чувстваше объркване, а мир? Той знаеше, че макар и да изглежда налудничаво, това беше правилно.

Тогава Исус се обърна и погледна към Заведей. При това Заведей почувства нещо, което не беше изпитвал от малък. Той го наричаше „радостното Присъствие.“ Когато сядаше на брега на морето, размишлявайки за славата на всичко, което Бог бе сътворил, той започваше да чувства като че ли Самият Бог се беше присъединил към него. Много пъти той бе искал от Господа да му покаже славата Си, точно както я беше показал на Мойсей. Винаги се боеше, че Бог ще го направи, но пък беше сигурен, че колкото и страшно да бъде, ще си заслужава. Чувството на „чудесното Присъствие,“ което често изпитваше върху себе си в такива случаи беше най-великото чувство, което някога беше изпитвал. Той знаеше, че ако беше способен някога видимо да види Господната слава, това би бил екстаз отвъд всичко, което той някога по друг начин би могъл да преживее. Докато растеше и поемаше много отговорности, той не се беше връщал към тези времена на разсъждение и радост от простото размишляване за Господа. А сега, така внезапно, същата радост беше върху него. Той почувства „чудното Присъствие.“

- Господарю, -- почти прошепна Заведей – някога се молех да видя славата на Господа. Никога не я видях, но сега знам, че съм почувствал Неговата близост. Аз Го чувствам сега. Може би не е за мен да видя Неговата слава, но ако моите синове дойдат с Теб, знам, че те също ще почувстват радостта от Неговото присъствие. Сега няма по-голяма радост за мен от това синовете ми да отидат с Теб. Знам в сърцето си, че Си изпратен от Бога да посетиш нашата земя. Нашата семейна молитва, която съм чувал през целия си живот, и която те са чували през целия техен живот, е нашето семейство да бъде употребено да донесе почит на великото име на нашия Бог. Някак си знам, че Си тук заради тези молитви. Ще ми липсват синовете ми, но това е велик ден за мен. Аз благодаря на Бога на моите бащи, че е чул нашите молитви.

- Приятелю, твоята молитва да видиш славата на Бога е чута. Бог знае също какво значи да изпрати Сина Си. Ти си Му дал двама и Той ще те възнагради с Неговата близост, която си желал през целия си живот.

- Ще дойдем при теб отново и ще се насладим на гостоприемството, което ни предложи, но сега трябва да тръгваме. Имам цел, поради която не мога да отлагам, а ти имаш един стар Приятел, на когото Му липсва времето, което някога сте прекарвали заедно.

Заведей стана, качи се върху малката пейка и прегърна всеки от синовете си. Когато се обърна да погледне Исус, той почувства великото Присъствие с още по-голяма сила. Присви очите си, опитвайки се да задържи потока от сълзи, който беше готов да изригне. Исус се протегна и докосна рамото му, после се обърна и тръгна. Малката група Го следваше.

Заведей ги гледаше докато завиха зад ъгъла. Той почувства тъга заради заминаването на синовете си, но чувстваше също и голяма радост. Върна се в лодката и я бутна. Щеше да прекара нощта във водата. Имаше Приятел, с когото не се беше срещал доста дълго време и не можеше да направи нищо друго, докато не останеше насаме с Него отново. „Съжалявам, че изобщо пораснах и загубих това, което имах тогава с Бога” – си мислеше Заведей. – „Трябва да стана дете отново. Никога не трябва отново да загубя това, което имах тогава и това, което почувствах, когато Исус дойде тук днес.”

Симон и Андрей гледаха случайната среща със Заведей и синовете му с учудване. Андрей се радваше да види приятеля си Йоан, но Симон вече беше започнал да развива чувство за собственост върху Исус. Дори и така Симон беше като учуден от цялата среща със Заведей и синовете му. Той трябваше да се бори със собствените си емоции с най-голямо усърдие, за да не заплаче. Той никога дори не беше виждал Заведей преди това, но започна да чувства любов към него, като че ли това беше неговия баща. Той дори съжаляваше, че трябва да го оставят толкова бързо.

Близо час мъжете ходеха в малко неловка тишина. Накрая Симон проговори:

- Господарю, къде отиваме?

- Отиваме в дома на Израел – отговори Исус. – Ще започнем от Галилея, а след това ще се придвижим от място на място, както Отец ни води. Трябва да отидем в целия дом на Израел

- Но какво ще правим? – осмели се да попита Андрей.

- Ще правим повече от това, което сега можете да разберете, дори да ви го обясня. Но дори и така, моля питайте Ме за това, което е в сърцата ви и искайте да знаете. Искам да разбирате всичко, но някои мисли не можете, докато не ги преживеете.

Това насърчи Симон и другите. Скоро те всички се опитваха да Му задават въпроси наведнъж. Исус спря, вдигна ръката Си за тишина и тогава започна да им обяснява нещо, за което не бяха попитали, но което някак си успокои всичките им други въпроси.

- Моето основно желание за ас е да разбирате това, което правя и да вършите делата, които Аз върша. Затова Аз ще правя и след това ще поучавам. Не трябва да сте удовлетворени само да гледате Моите дела, но сте призовани да ги разбирате и след това да ги вършите самите вие. След като пораснете във вяра да вършите Моите дела, трябва да учите другите да вършат същото.

- Господарю, за какви дела говориш? Да не би да трябва да кръщаваме както Йоан? Или ще правим нещо друго? – попита Йоан.

- Да, понякога ще кръщаваме, но Аз говоря за други дела. От утре ще започнете да ги виждате.

Да чуят просто разговор, след като групата беше вървяла доста дълго в неловко мълчание, беше голямо облекчение. Бързо настъпи почти бодрост в групата. Неудобните чувства бяха заместени от дълбока, но трезва радост. Така, както радостта проникна в групата, Симоновата протекция към Исус беше заместена от благодарност, че и други са се присъединили към тях. Той тръгна да представи себе си на синовете на Заведей. След малко Исус извика Яков да върви до Него, за да могат да говорят.

- Срамът, който ти по-чувства по-рано, когато Ме видя за пръв път, беше същата вина, която Адам почувства, която го накара да се скрие от Бога, когато съгреша. Всички хора все още се крият от Него. Този срам държи всички хора вързани. Поради това те не искат да видят Бога, нито да Го чуят.

Яков не отговори, но веднага разбра за какво говори Исус. След няколко минути Той продължи:

- Има много начини, по които хората се крият от Бога поради срама си. Много хора в Израел дори се крият от Него като усърдно се опитват да Му служат, принасяйки жертвоприношения и посвещавайки себе си на религиозна активност. Но те не Му се покланят чрез тази активност; те се покланят на собствените си дела. По този начин слагат своето упование в делата, повече отколкото в Него. Всички, които наистина желаят да служат на Бога, трябва да направят това, което вие направихте. Те трябва да изберат да не се крият, но да излязат към светлината на Присъствието на Моя Отец. Вие сте призовани да бъдете едни от Моите свидетели и това е вашата работа – да помагате на хората да излязат от техните скривалища и да застанат в Присъствието на Бога.

- Господине, да се обърна към Теб, вместо да се отвърна от Теб, е едно от най-трудните неща, които някога съм правил. Аз дори не знам как успях да го направя.

- Ти получи помощ – отговори Исус. – Никой човек не може да дойде при Мен, ако Отец не му помогне. Никакво човешко убеждаване, независимо в какво количество е, не може да освободи човека от големите окови, които срамът е оплел около сърцето му. Ето защо трябва да опознаете Святия Дух, Когото Моят Отец ще изпрати да свидетелства за Мен на всички, които Той призовава. Не бяха само Моите думи, които ви убедиха, но и знанието, което дойде във вашите сърца, че Аз Съм истинен. Именно Святия Дух прави Моите думи живи, които като остри мечове са способни да прережат връзките, които са върху човешките сърца. Като Мои свидетели ще ви бъде поверена в думите ви същата сила, която ще свидетелства за Мен.

- Господине, -- отговори Яков – ако нямах опит, знам, че не бих могъл да разбера това, за което говориш. Но поради това, което току-що преживях, разбирам. Въпреки това не съм мислил за нищо такова преди.

- Нито пък някой друг. Затова трябва първо да правя, а после да поучавам. Не Съм дошъл да работя по същия начин, по който някой човек е работил по-рано. Моите дела са отгоре и хората, които са от земята не могат да ги разберат, докато не им бъде помогнато от Святия Дух. Божиите пътища са различни от човешките. Той не мисли като хората, но религиозните хора вярват, че Той мисли като тях. Затова на Святия Дух Му е най-трудно да помага на религиозните хора. На теб ти беше много по-лесно да разбереш и да дойдеш при Мен, защото ти не си бил религиозен.

Яков наистина беше изненадан от това твърдение.

- Винаги съм си мислил, че религиозните хора са най-близо до Бога.

- Не, ти не си мислил това наистина. Дълбоко в сърцето си, ти си знаел, че това не е пътя към Бога. Дълбоко в сърцето си, ти си знаел, че Господ не се влияе от ритуали и жертви. В сърцето си ти си чувствал, че Бог трябва да е над всичко това и си прав.

- Тогава защо толкова много от нашите святи мъже са толкова усърдни в изпълнението на тези ритуали? – попита Яков, все още притеснен от мисълта, че тези мъже не служат на Бога, въпреки че са посветили своя живот на тази служба.

Една проява на доброта за Бога значи повече, отколкото цял живот, в който да се вършат ритуали. Ритуалите могат да заемат уважавано място, само ако се използват, за да разчувстват хората за любов, но те са врагове на истината, когато се използват като заместници на любовта – отговори Исус, обръщайки се и казвайки това достатъчно високо, за да го чуят останалите. – Ритуалите могат да бъдат едни от най-дебелите покривала, които хората използват, за да се скрият от Бога. Аз дойдох да махна тези воали, така че хората да излязат от скривалищата си, да ходят в истината и да вървят с Господа отново, точно както Адам преди падението.

- Вие сега сте с Мен, защото взехте решение да не се криете от Бога или от себе си. Направихте това, защото Светият Дух даде мир в сърцата ви и знанието, че Аз Съм истинен. Светият Дух е Помощник – Той не се натрапва на хората. Само когато човек избере да излезе от скривалището си в Неговата светлина, тогава Той може да им помогне. Той се движи над тях, за да ги измъкне, но Той не ги насилва. Религиозните хора най-много се съпротивляват на помощта Му, защото те упоават на собствената си праведност, която употребяват, за да прикрият срама си. За да получи човек свободата си, той трябва да позволи на срама да се покаже, да го признае и да иска да дойде към светлината, за да бъде свободен. По тази причина скитниците и блудниците ще дойдат при Бога преди тези, които считат себе си за праведни.

Яков още повече се изненада от това изречение:

- Искаш да кажеш, че скитниците и блудниците могат да дойдат при Бога?

- Да, – отговори Исус – те са възлюбени от Отец. Той обича всички хора, дори себеправедните, макар че Му е много по-трудно да ги достигне.

- Моля Те, прости ми, ако съм нахален, но като че ли Ти почти каза, е скитниците и блудниците са по-близо до Бога и че религиозните са най-далече от Него. Разбирам това, което казваш за ритуалите – че се употребяват погрешно – но не е за вярване, че тези, които предават себе си на грешен живот, могат по-лесно да дойдат при Бога. – Яков почти прошепна, като че ли не искаше никой друг да го чуе.

- Това са тежки думи, но са верни. – отговори Исус. – Много от най-лошите грешници ще дойдат при Мен преди тези, които се представят за най-религиозни и почтени граждани. Гордостта причини падението на дявола и е причина за да падението на почти всеки от тогава насам. Гордост е да мислиш. Че не се нуждаеш от Бога. Гордост е да мислиш, че би могъл някога да бъдеш праведен или приет поради твои собствени заслуги. Това е причината Сатана да отпадне от благодатта; всъщност той е най-религиозното от всички творения. Затова той обикновено се появява като че ли е светъл ангел. Тези, които го следват най-близо, се опитват да изглеждат същите и обикновено са измамани с мисълта, че имат повече светлина от когото и да било друг. Само смирените ще признаят своя срам, вместо да се опитват да го прикрият. Само смирените ще признаят, че са в тъмнина и се нуждаят от светлина. Затова Исая каза:

„Кой е сляп, ако не служителят Ми, както посланика, когото изпращам? Кой е сляп както предания на Бога и сляп като служителя Господен? Ти гледаш много неща, но не наблюдаваш; ушите му са отворени, но той не чува. Господ благоволи заради правдата Си да възвеличи учението и да го направи почитаемо. Но те са ограбени и оголени хора; всички са впримчени в пещери и скрити в тъмници; плячка са и няма избавител, обир са и никой не казва: Върни го. Кой от вас ще даде ухо на това? Кой ще внимава и слуша за бъдещето?“ (Исая 42:19-23)

- Сатана падна, защото позволи на гордостта да влезе в сърцето му. Ето защо Бог ще даде Своята благодат само на смирените. Законът беше велик и славен, но той може

да помогне само на тези, които биха се смирили пред Него. Когато хората видят Закона и се издигнат пред него, това е най-голямата форма на гордост и те ще го използват дори за по-големи злини. Те ще го използват, за да оберат братята си чрез него, точно както беше изречено чрез Исаия.

Групата продължи да върви още няколко минути. Яков се беше замислил дълбоко в себе си. Това беше толкова ново за него. Той уважаваше най-много тези, които Исус каза, че вероятно са най-далече от Бога. Съответно уважаваше най-малко тези, които Той каза, че са най-близо. Като че ли знаейки мислите му, Исус продължи:

- Не е правилно да си мислиш, е пътищата на скитниците и грешниците са най-близо до Бога. Не е така. Въпреки това те ще дойдат по-лесно при Него, защото знаят, че са в тъмнина и по-бързо ще се смирят, за да признаят своята нужда от помощ. Тъй като Бог даде на човека свободата сам да избира, човек трябва да избере Неговата помощ. А той би я избрал, само когато проумее колко отчаяно се нуждае от помощ.

Когато Луцифер започна да си мисли, че светлината и силата, които има, идват от самия него, той се отвърна от Бога, за да служи на себе си. Човек, който ходи по този път, чувства същото. Това беше първия грях и е най-трудно човек да се освободи от него. За да помогне на хората, Светият Дух им открива техния срам, осветявайки греха им. Това е момента, в който те трябва да изберат или да приемат Моята помощ, както вие направихте или да отидат дори още по-дълбоко, криейки се от Моето присъствие. Тези, които отиват по-дълбоко в скривалището си, било като покрият себе си с грях, било като покрият себе си със Закона, ще се борят срещу светлината с най-голяма жестокост, мислейки, че светлината, която ги заплашва, всъщност е тъмнина. Те знаят в сърцата си, че това не е истина, но тези, които вървят по този път, са спрели да слушат сърцата си доста отдавна.

Преди ти разбираше греха си. Как се опитваше да живееш чрез правилата и как в същност правеше това не за Бога, а за себе си. Ти се сблъска с това и реши да се покаеш, да се обърнеш към Мен и да Ме следваш. Това беше най-важния избор, който някога си правил или някога ще направиш. И въпреки това има други области от живота ти, които са все още скрити от Бога, които ще бъдат изявени, докато ходим заедно и ти ще трябва да правиш същия избор всеки път. Когато виждаш тъмнина в собственото си сърце, не се опитвай да я скриеш. Ако не я криеш, ще бъдеш винаги свободен. Животът ти ще бъде изпълнен с повече свобода и повече радост. Не бягай от Мен, а към Мен. Никога няма да бъда изненадан или шокиран от това, което е в твоето сърце, защото вече съм го видял. Никога няма да те осъдя; Аз дойдох да те освободя.

Когато си свободен, трябва да освободиш и другите със същата свобода, която си получил. Никога не се гордей със свободата си и не гледай отвисоко на тези, които все още не са свободни, дори и себеправедните. Отец обича всички хора, дори и тези, които Му се съпротивляват. Когато Той видя греховете на света, Той не го осъди; той вече беше осъден. Той Ме изпрати да спася света. Аз Съм тук, за да проглася свобода за пленниците и да бъда светлина за тези, които са скрити в тъмнина. Аз ще приема всеки, който излезе от тъмнината в Моята светлина. Боли, когато тъмнината, в която си се крил е изгонена от светлината, но това е пътя на свободата и след като бъдеш свободен, ще видиш, че си е струвало да изтърпиш болката. Вие сте с Мен, за да помогнете на хората да излязат от скривалищата си; да отмахната това, с което са се опитвали да се покрият, за да могат да застанат пред Мен, без да има нещо помежду ни. Тогава Аз ще покрия тяхната голота със светлина.

Когато чувстваш, че си непокрыт, не се крий, а ела при Мен. Колкото повече се учиш да ми се доверяваш, толкова повече ще искаш да бъдеш открит в Моята светлина. Доверието не може да бъде насилено. Тогава ние трябва да позволим на хората да ходят с вяра, не със сила. Истинската вяра започва чрез излизане от скривалищата, изложени

на светлината. Истинската вяра иска да бъде оголена, показана и уязвима, знаейки, че Аз не идвам да ви нараня, а да ви помогна. Вярата, по начина, по който Аз я разбирам и властта Ми да помагам, е най-мощната сила в творението. Тя е по-силна от гордостта на хората или от демоните и ще унищожи техните крепости в хората.

Ти и тази малка група сте началото на велик поход на вяра. Ще бъде дълъг поход, но хората ще повярват в Мен. Докато го правят и излизат от скривалищата си, силата на светлината ще нараства в тях. Освобождаването на тази сила ще позволи на мнозина други да знаят, че те също могат да Ми се доверят и да излязат от скривалищата си. Тази сила ще расте в тези, които идват при Мен, докато един ден те ще започнат да вършат по-велики дела от когато и да било на тази земя.

- Господарю, имаш в предвид по-велики чудеса ли? – изтърси Симон, който се беше опитвал да хване всяка дума от разговора между Яков и Исус.

- Да, имам в предвид по-велики чудеса. Най-големите чудеса, които Бог някога е правил на земята не са изисквали дори повдигането на малкия Му пръст. Също както раздели морето, един ден Той ще раздели планините, поради молитвите на вяра, които идват от малките деца, които вярват в Него.

* * *

Михаил и капитаните, които стояха с него, също слушаха всичко, което Исус каза, както и хилядите ангели, които стояха около тях. Когато мирната тишина слезе над малката група, която ходеше по прашния път с Исус, един от капитаните каза:

- Тук съм откакто на дявола му беше позволено да изкуши първите мъж и жена, но никога не съм разбирал голямото зло, което живее в човека или падналите ангели, както го разбирам сега. Това, което Сатана се опита да ни каже е, че слабостта наистина е източникът на нашата сила. Той се опита да ни накара да се разбунтуваме, съблазнявайки ни да опознаем себе си и да живеем от това, което той нарича „великата светлина, която е във всеки от нас.“ Често съм бил загрижен, че никога не съм чувствал да има велика светлина в мен, а имам само това, което Отец ми е дал. Не съм разбирал защо. Въпреки че колкото повече се чувствах по този начин – че ми липсва светлина и сила в мен – толкова повече изпитвах зависимост от Отец и толкова повече бивах издиган. Сега виждам, че това е истината, която поддържа творението – имаме само това, което ни е дадено. Колкото повече знаем, че цялата сила и светлина идват от Отец, толкова повече може да ни се вярва относно силата и властта.

- Ето защо хората един ден дори и ще ни съдят – отговори Михаил. – Тези, които са паднали в толкова поквара и тъмнина, които са толкова слаби и слепи, ще разберат по-дълбоко своята зависимост от Отец. Затова Той може да им довери повече власт, защото те ще знаят, дори и по-дълбоко, че не могат да уповават на себе си.

- Да и затова Синът стана един от тях – да им помогне да излязат извън скривалището си към светлината на Бога още веднъж. Сега с всеки изминал ден ние научаваме за нашия Бог повече, отколкото сме научили от началото. Колко велико е благословието, което получихме – да бъдем тук и да виждаме тези неща!

- Колко благословени са тези хора, които идват при Него, които слушат думите Му и виждат славата на Неговите пътища. Всички битки наистина си заслужаваха, само за да видим това. Цялата тъмнина, която нашия неприятел е внесъл в творението, само прави славата на нашия Бог по-ярка. Той е достоен, Той, който е Източникът на цялата мощ и сила, слава и суверенна власт! Колко велики и чудесни са тези времена – продължи Михаил.

И всичките ангели отговориха:

- Амин!

